

„NASTUP“
Ukrainische Zeitung
für militärisch-politische
Belange

„NASTUP“
Ukrainian Newspaper
for Military and Political
Matters

НАСТУП

Адреса Видавництва
«НАСТУП»
München-Feldmoching
Postfach 14
Germany

Рік 1, ч. 1 — Орган військово-політичної думки — Вересень 1954 р.

Український вояк — свідомий мети своєї боротьби!

Від редакції

Потреба вояцького незалежного друкованого органу насьогодні виросла в дуже серйозну проблему. Вся суть цієї проблеми полягає в тому, що як військовою, так і політичною освітою вояцтва сьогодні ніхто не займається. Деякі політичні партії пробували та пробують порушити цю проблему, але тільки в рамках своєї партії чи, точніше кажучи, односторонньо, однопартійно. Ми ж вважаємо, що вояцтво мусить мати свою вільну трибуну, на шпальтах якої воно мало б змогу висловлювати свої думки та мати можливість безсторонньо займати відповідне становище до всіх актуальних проблем. Органи окремих комбатантських організацій не можуть перебрати на себе ролі цієї трибуни, бо всі вони мають свій специфічний, в залежності від організації, характер.

Крім того, воякам необхідна політична освіта, а нею ніхто в нас не займається. Так само ніхто не займається політично-військовим вихованням молодих кадрів, які приходять на зміну старшому поколінню. Програми ж окремих партій настільки здиференційовані, що одна заперечує другу. Само собою випливає питання, за котру ж з тих програм має боротись український вояк. Хіба кожний за іншу? Ні! Цього не можна допустити, бо будемо мати стільки армій, скільки маємо партій. Погубність таких партійних армій ми вже бачили і знаємо, до чого це довело і до чого може довести в вирішальний момент збройної боротьби.

Сьогодні немає такої держави, вояк якої б не знав, за що він мусить проливати свою кров. Доба аполітичних армій минула. Тим більше мусить бути свідомим мети своєї боротьби вояк поневоленої нації, бо він є не тільки вояком, але й визвольно-революційним аванґардом свого народу. Він мусить бути не тільки здібним тримати в руках зброю, але, в потрібний момент, стати пропаґандистом, адміністратором і т. д., бо інакше ворожа пропаґанда може його легко чи то вивести з окопу, чи перетягнути на свій бік, а це буде означати для нашого народу дальше поневолення. Ось із метою такого всесторонього вишколу вояцтва ми й приступаємо до видання цього часопису.

Наші принципові позиції зводяться до того, що ми визнаємо до часу вільного волевиявлення народу тільки ту державну концепцію, яка була задекларована нашим народом в часі Визвольних Змагань 1917—21 років. Це значить, що ми визнаємо Державний Центр Української Народної Республіки, але будемо домагатись, щоб він повернувся до своїх традиційних форм, від яких він в останніх роках почав щодалі-більше відходити. Так само будемо боротись проти очолювання Державного Центру тоталітарними антидемократичними партіями.

Ми визнаємо ідеалістичний світогляд, базований на засадах християнської етики, на засадах релігійного та расового рівноправства. Цілковито заперечуємо та будемо поборювати матеріялістичне вчення марксизму, як аґентури комуністичного інтернаціоналу серед українських націй. Так само будемо боротись проти всяких виявів світогляду націфашизму чи будь-яких інших форм тоталітарної диктатури.

Щодо соціяльного устрою, то ми визнаємо лише свободу приватної власности і відкидаємо систему державного капіталізму, колгоспів чи поміщицтва.

На питання консолідації ми дивимося з точки зору ідейної однорідности. Консолідація демократії з тоталітаризмом принесе тільки шкоду нашому народові.

Визнаємо за необхідну конструктивну критику, самокритику, дискусію та полеміку і для неї сторінки нашого часопису завжди відкриті.

Вважаючи часопис спільним органом українського демократичного вояцтва, закликаємо те вояцтво підтримати часопис та взяти активну участь у такій важливій для вояцького стану праці.

Наш погляд

Ситуація в УНРаді: знову криза. В котрий це вже раз? Виглядає на те, що членам ВО УНРади нема чого робити, крім як творити кризи. Нам здається, що пора припинити такі «експерименти» визвольною боротьбою. Треба трошки задуматись над тим, де ховається корінь зла всіх отих криз. Нам здається, що він зовсім не там, де члени ВО його шукають. Головною причиною цих криз є дотеперішня капітуляційна політика демократичних партій щодо ставлення до антидемократичних елементів в Національній Раді.

Фальшивка в блискучій обгортці. Протекція добра річ, але вона не існує для того, щоб її використовувати на шкоду українській справі. Це стосується не тільки підпротекторних, але однаковою мірою й протекторів. Пан проф. Добрянський, на жаль, думає інакше, бо недаром він досяг монополі на свідчення перед комісією Керстена про визвольну боротьбу України для тих, чиї руки в братній крові. А результати цього? Замість свідчень політично-воєнної аґресії Москви проти України, як суверенної держави, комісію завалено старими, до банальности повторюваними і всім відомими фактами. Ці факти також мають свою ціну, але вони були вже наслідком головного, про що панове свідки «забули» сказати. Замість правдивого висвітлення руху спротиву українського народу від Визвольних Змагань 1917—20 років і до сьогодні, комісії подали партійну фальшивку, а п. о. Гриньох оповів про «головні операції УПА». Це про ті операції, яких він ніколи не бачив.

А УНРада вирішила по цьому питанні зайняти становище «сателіта» фальшивки. Ми за найтіснішу співпрацю Церкви з армією, але проти того, щоб партизани служили Богослуження, а священники командували бойовими операціями.

Радіо «Визволення» і українці

16. 8. 1954 р. в Мюнхені розпочалися передачі українського відділу радіостанції «Визволення». Вони передаються цілу добу на початку кожної непарної години за европейським часом, від 7 до 21 год. на хвилі 31, а від 23 до 5 год. на хвилі 49. Зміна програми о 5 год.

Сердечно вітаємо цю важливу пропаґандивну акцію, але при цій нагоді ставимо кілька запитань. Чому російські передачі цієї радіостанції чути в цілій Німеччині та Европі, а українських та білоруських ні? Пояснюється це тим, що російські передачі спрямовуються також до советських окупаційних військ. Хіба ж у советській армії українці і білоруси не становлять понад 45 відсотків цілого її складу? Крайня пора Американському Комітетові проявити демократію не на словах, а на ділі і стати на принцип рівности всіх націй. «Передового» народу ми маємо досить в СССР. В противному випадкові українцям не буде іншого виходу, як відкликати свою редакцію з радіостанції.

І тут «хвильовизм» (?!).

До української редакції маємо такі запитання: чому українські передачі такі вихолощені, без ніякого ідейного ґрунту, сухі та нудні, а не жива пробойова антикомуністична пропаґанда? Чому в першій передачі подано Україні таку новину: «Хвильового виключено з партії. Кількома роками пізніше він наклав на себе руки». Це явна неправда. Хвильового з партії ніхто не виключав, а посилали його на закордонні курорти.

Ми протестуємо проти того, щоб через антибольшевицьку радіостанцію була ведена фальшована пропаґанда на користь збанкротованих большевиків. Їх роля давно закінчена як зрадників України, і залишилося тільки, щоб їх осудила історія. Україна їх давно забула. Хто ж хоче на еміґрації робити з них свій ідеологічний прапор та політичний капітал, то нехай він собі робить сам, а не прикривається авторитетом УНРади.

З-за «Залізної Завіси»

По шпальтах преси СССР і сателітів

● В органі советських окупаційних військ у Східній Німеччині «За честь Родины» ч. 185 з 6. серпня 1954 року лейтенант В. Непомнящий в розділі «Трибуна керівника політзанять» розповідає, як то він гарно ті політзаняття проводить, яка в советських салдатів «безгранична відданість комуністичній партії, советському урядові . . .» Далі він каже, що вояки «з цікавістю слухають розповідь по темі» (а тема: «Виховання салдат із дня в день, — закінчує Непомнящий, — у дусі советської воєнної гордости»). «Так я виховую вояків у дусі советської воєнної гордости, і це знаходить своє конкретне виявлення в жертвенній службі салдатів своїй батьківщині».

А старший лейтенант Н. Ільїн у тому ж числі газети, у відділі «В тісному зв'язку з учбовим завданням», скаржиться, що «вояки на заняттях діяли кволо, повільно окопувались, демаскували себе» і що в армії «слабо поставлена . . . індивідуальна робота» з вояками. Де ж тут логіка? На нашу думку, вона полягає в тому, що вояк, який знає, що його родина гине від непосильної праці в колгоспі і сидить голодна, ніколи не буде спроможний виконати наказ командира, хоч би того і хотів. А що вояки мусять слухати різні теревені політруків, то це річ зрозуміла, бо не підеш слухати, то зроблять пастухом білих ведмедів.

● Центральний орган міністерства оборони СССР «Красная звезда» в одному з чисел за серпень цього року жаліється, що немає підручників з реактивної техніки для вишколу пілотів. «Країна побудованого соціялізму» навіть не в стані випустити підручники для армії!

● Советський журнал «Новое время» з 24. липня в статті «Широкі горизонти» розповідає, як то з захопленням святкували поляки 22. липня «десятиріччя народної Польщі», як то гарно відкривала параду в Люблині дивізія імени Тадеуша Костюшки і з яким захопленням «народна Польща» зустрічала маршала Булґаніна, який прибув на це свято на чолі советської делеґації.

Орган румунських «комуністичної та робітничих партій» «За довговічний мир, за народну демократію» ч. 30 (298) з 23. липня 1954 року присвятив тому ж святові цілі дві сторінки з видрукуванням повного тексту промови Булґаніна та Берута на святочному вечорі 21. липня 1954 року в Варшаві з приводу десятиріччя «народної Польщі». У своїй промові Булґанін заявив: «Ті часи, коли імперіялісти робили те, що хотіли, давно й безповоротно минули. Сьогодні 900 мільйонів з'єднаних в один замкнутий фронт стоять проти табору аґресії . . .» Подумайте над цими словами ті, хто ще має охоту вести мирні переговори з большевиками. І то негайно, бо може бути пізно!

● Згадане вище число часопису «За честь Родины» присвятило цілу третю сторінку сільськогосподарській виставці в Москві та вихваляє досягнення колгоспного господарства й його керівників. А журнал «Крокодил» ч. 21 вміщує карикатуру під заголовком «Сільгоспдіяч на виставці», де показаний отой розхвалений голова колгоспу, який стоїть перед снопами жита й вівса з написами «жито», «овес», і каже: «Тут я себе почуваю більш певним, ніж у полі: зразу ясно, де жито, а де овес . . .» Дякуємо «Крокодилові»!

● Те ж число журналу «Крокодил» у замітці під заголовком «Заветная бумага» пише, що вислані на «засвоєння цілинних земель» живуть у землянках, бо міністерства тільки пищуть та переписують свої накази, а дерева на хати тим людям так і немає. Далі він словами начальника «Главлесcбыта» І. Чеботарьова каже: «Зрив поставок лісу для сільського господарства пояснюється не відсутністю ваґонів, не відсутністю ресурсів, а відсутністю бажання організувати цю справу». Пропонуємо тов. Хрущову очолити бригаду з членів ЦК КПСС і перезимувати в тих землянках.

ПОСИЛЕННЯ БАЛТІЙСЬКОЇ ФЛЬОТИ

Через Польщу прийшла на Захід вістка, що останнім часом СССР посилив свою балтійську військову фльоту. Сюди переведено з Далекого Сходу ескадру з 15 військових кораблів. Точного опису типів кораблів бракує.

Інтерв'ю з командантом УНҐ

З нагоди повернення Команданта УНҐ отамана Т. Бульби з інспекційної подорожі по США й Канаді співробітник Редакції нашого часопису провів з ним коротку розмову. Вважаючи, що деякі питання, поставлені Командантові УНҐ, а зокрема його відповіді, будуть цікаві для читачів, подаємо їх нижче:

Запитання: Скажіть, будь-ласка, пане Отамане, яке Ваше загальне враження про той новий світ за океаном?

Відповідь: Враження, я б сказав, добре. Як загально відомо, на американському континенті сама природа сконцентрувала безмежні багатства, а вільна приватна ініціятива людини створила на цьому просторі гігантську економічну базу з найвищим життєвим стандартом у світі.

Запитання: Як же там живуть наші еміґранти? Я маю на увазі їх економічний стан, а також національний, громадський та культурний відтинки.

Відповідь: Наші люди в обох країнах, тобто США та Канаді, почувають себе добре. За винятком невеликого відсотку, всі живуть у матеріяльному добробуті. Універсальна свобода дає їм також можливість жити своїм національним життям. Вони мають багато своїх організацій та пресу, будують церкви, народні доми і навіть цілі свої оселі. Багато з них є незалежними фермерами, деякі мають власні торговельні та промислові підприємства, навіть власні банки. Але разом з тим є багато й неґативних рис в їхньому житті. До цього я зараховую те, що деяка частина старих еміґрантів вважає себе «малоросами» і перебуває в лавах російських організацій, а деякі нові еміґранти взагалі перестали цікавитись загальною справою. В цих двох випадках я вважаю, що наші організації мусять добре попрацювати.

Запитання: Яке тепер ставлення офіційних та неофіційних чинників США до української справи?

Відповідь: Україна для кожного американця відома, бо вона є офіційним членом ОН. Отже, доказувати про Україну як державу більше немає потреби. Що ж до нашої незалежности, то це питання часу та відповідної міжнародної коньюнктури. США є сама революційною державою і тому її громадська опінія симпатизує визвольній боротьбі поневолених націй та колоніяльних країн.

Запитання: Чим же ж тоді пояснити той факт, що, наприклад Американський Комітет не тільки не має жадної політичної концепції для поневолених націй, але навіть гальмує всяку серйозну атибольшевицьку акцію т. зв. «непредрешенчеством»? Де причини такої безконцепційности?

Відповідь: На це питання мені тяжко дати повну відповідь, бо це стосується політики зовсім чужого для нас народу. Загально відомі історичні факти говорять, що в питанні боротьби за свободу людини США не є безконцепційною. Під цими фактами я розумію «пункти Вільсона», Атлантійську Хартію чи Статус ОН. Що ці акти не були союзниками США повністю гоноровані — це інша справа. Так само відомо, що до цього часу США ні з одного з цих актів свого підпису не відкликали, а навпаки підкреслюють, що їхня політика якраз базується на цих актах. Що ж до політики Американського Комітету, то він не є виявником офіційної американської політики. Це раз. А друге — робота Американського Комітету це спроба простудіювати докладно проблему Сходу й большевизму та спроба мобілізації всіх сил для боротьби проти большевизму спільним фронтом. Далі, для нас насамперед ворогом є російський імперіялізм, а потім большевизм, а для американців — навпаки. Так само тут відограє ролю ще й те, що американський народ не є однією нацією, лише сумішшю багатьох національностей, які в мирі і добробуті живуть між собою і творять американський народ і державу. А що проблеми Сходу на Заході, а зокрема в США почали студіювати тільки по минулій війні, то цілком можливо, що американці вірять у можливість такого самого співжиття народів Сходу, як це є в США. Звичайно, що тут вони роблять велику помилку, але ж, як кажуть, на помилках учаться. Я думаю, що американська політика незабаром зрозуміє цю помилку і відповідно її виправить. Крім того, ніяка розумна політика ніколи не бореться проти якогось народу, лише проти його «поганого» режиму. Ясна річ, що росіяни будуть далі обороняти свої імперіялістичні позиції, а нашим обов'язком обороняти свої й доказати світові, що являє собою російський імперіялізм. Я вважаю, що росіяни скоро будуть змушені або відректись від своїх імперіялістичних тенденцій, абож заженуть російський народ у протидемократичний табір.

Запитання: Яке тепер ставлення США до німецької проблеми?

Відповідь: Проблема Німеччини не сходить із шпальт американської преси, як одна з найважливіших міжнародних проблем. Офіційна політика та громадська опінія наставлені на скасування окупації Німеччини і повернення їй суверенности з правом мати свою армію. Д-р Аденауер користується в США великим авторитетом та довір'ям, як досвідчений лідер німецької демократії та безкомпромісовий антикомуніст у серці Европи.

Запитання: Як Ви дивитесь на німецьку проблему з погляду української політики?

Відповідь: Я вважаю, що на час боротьби проти большевизму демократична Німеччина може бути нашим природним союзником, а по знищенні большевизму — добрим сусідом. Доказом цього може бути те, що німці сьогодні визнають свої помилки з останніх воєн. Щоправде, деякі німецькі політики схиляються в сторону «Рапальльо», але вони являються меншістю.

Запитання: Які пляни має УНҐ на майбутнє?

Відповідь: Головним нашим завданням ми поставили собі боротьбу проти большевизму та російського імперіялізму. Тепер ми починаємо активізувати нашу летючкову акцію з одночасним її посуванням щодалі на Схід. Так само активізуємо пропаґандивний сектор і на Заході. До того, в наші завдання входить підготова вояцького стану до такого рівня, щоб він був здібний у відповідний момент виконувати всяке завдання, яке покладе на нього Батьківщина. Під цим ми розуміємо насамперед здібність українських вояків до виконання визвольно-революційних завдань. Як організація, що базує свою дію на традиціях Армії УНР та демократичного резистансу з часів 2-ї світової війни, УНҐ й далі буде провадити визвольно-революційну боротьбу під нашим старим гаслом: **«бити ворога з нутра, на окупованій ним нашій землі»**.

ЛЕТЮЧКОВА АКЦІЯ УНҐ

Зразки видань УНҐ, зреалізованих за «залізною заслоною» в останніх роках

ВОЛОДИМИР НАДДНІПРЯНЕЦЬ

Християнський солідаризм (1)

Світоглядово - ідеологічні підстави

(ПОРЯДКОМ ДИСКУСІЇ)

Вступ

XX сторіччя є сторіччям переходової доби. Ідейні підстави, з яких вийшов так званий капіталізм як соціяльно-економічна система, вже застарілися. Як соціяльно-економічна система капіталізм став на практиці на шлях вульґарного матеріялізму і це прискорює його власну загибіль.

Антипод капіталізму, комунізм, ідеологія, побудована на псевдонауковому атеїстично-матеріялістичному світогляді, неспроможна заповнити ту духову порожнечу, яку залишає загибаючий капіталізм. Комунізм є злочинною ідеологією, що паразитарно живиться недоліками капіталізму і впливає на окремі категорії людства головним чином через критику цих недоліків.

В змаганні двох сил капіталізм намагається перебудуватися й демократизуватися, тим часом як комунізм тоталітаризується. В соціяльно-економічній площині комунізм развинув ним же критиковані засадничі недоліки капіталізму до такого ступня, що став системою суцільного державного капіталізму найгіршого ґатунку.

Часткова економічно-організаційна перебудова капіталізму, звичайно, не рятує його становища. Під тиском сучасного суспільного розвитку мусять відмерти самі засади капіталізму. Разом з тим мусить вмерти як ідея і його протилежність — комунізм. Але корчі вмираючого комунізму можуть довести до світових катаклізмів.

На протилежність капіталізмові комунізм опереє, хоч утопійною, універсальною ідеєю людської рівности в соціяльно-економічних відносинах. В цьому його друга головна сила. І саме в цьому лежить причина того, що вмираючий комунізм може викликати світову катастрофу. Капіталізм і комунізм мусить замінити нова ідеологія, бо світ порожнечі не терпить.

Які ідеї протиставляє вільний світ ідеології комунізму?

Нової ідеології, що мала б вселюдський характер і що відповідала б своїм змістом сучасному суспільному розвиткові, ще немає. Демократія не є ідеологією, лише ідеєю народовлади і особистої свободи в правовій державі. В порівнянні з тоталітаризмом це вже багато, і разом з тим мало, бо демократія не містить у собі програми соціяльно-економічного змісту. Демократія є форма, в яку можна вкласти і недемократичний зміст, як це вже й роблять комуністи. Тому, якщо оцінювати її з позицій сучасного суспільного розвитку, вона не може бути повноцінною силою, щоб стати перепоною наступаючому комунізмові.

Отже, розвиток сучасного світу полягає в тому, що в усіх галузях духового й матеріяльного життя відбувається процес відмирання старого й заміни його новим. Зміст нашої доби це муки народження нового, але самий процес народження переобтяжений духовою кризою людства. Ця криза є в першу чергу кризою с в і д о м о с т и. Люди відкинули християнський, вселюдський критерій добра й зла, і в цьому є д ж е р е л о к р и з и.

Відбуваючи переоцінку філософічних, політичних та соціяльно-економічних доктрин, провідний прошарок суспільства, інтелігенція, забула, що є також і вартості, які стоять понад часом, добою, понад змінами форм людського суспільства. Значення цих вартостей не підлягає дискусіям, бо вони є вічні. Вони втілюють у собі не расові й не клясові, а вселюдські закони моралі й права.

До цих найвищих, незмінних духових цінностей належить християнське розуміння добра і зла. Завдання полягає в тому, щоб хоробливий процес шукання нових ідеологічних шляхів скоротити і через запровадження в життя нових ідей, нових національно-соціяльних та економічних концепцій на засадах християнської моралі врятувати загальнолюдські духові вартості.

Такі ідеї є в християнстві як в ідеології правдивого братерства людей, і такі концепції є в солідаризмові, як теорії й практиці єднання умовних протилежностей. Значення солідаризму в соціяльному житті людства таке велике, що майже всі сучасні ідеології мають у собі зерна солідаризму. Навіть комунізм з пропаґандивною метою висунув тезу про «солідарність пролетаріяту», «монолітність партії» тощо.

Християнсько-демократичні партії Західньої Европи в своїй ідеології мають елементи християнської моралі. Але ці зерна ще не приведені в такий вигляд, щоб людство мало струнку ідеологічну схему як програму побудови життя. Ідея духової солідарности в найкращому розумінні цього слова подана в самому християнстві. Християнська церква є найвищим і найдосконалішим виявом організованого солідаризму в його ідеальному значенні.

Солідаризм як ідея старий, як світ. Принцип солідаризму як побудови суспільного життя ще розроблювали античні філософи, і до солідаризму закликали ще на форумі старих Атен. Принципи солідаризму в соціяльно-економічній концепції розробляли французькі економісти Леон Буржуа і Шарль Жід. Опрацьовують підстави солідаризму як ідеології сучасности тепер австрійці. У Швайцарії — рух морального переозброєння. Принцип солідаризму розробляється і в Японії, Англії, Індії та Італії. Трапляються, звичайно, й збочення на цьому шляху. Одна з російських політичних груп на еміґрації, наприклад, намагається вжити солідаризм як засіб національного поневолення.

Підставою органічного світогляду солідаризму в його сучасному вигляді стали праці філософів: Ляйбніца, Бернсона, Лоського та інших. Ця наша праця є лише спробою на підставі вже розроблених і відомих принципів намітити схему нової ідеології, під назвою, що відповідає її змістові: х р и с т и я н с ь к и й с о л і д а р и з м.

Християнський солідаризм не є вульґаризацією християнства чи якоюсь новою релігією. Це органічний світогляд побудови національного й соціяльного життя на засадах християнської етики. Християнський солідаризм на перше місце замість капіталу чи «виробничих процесів» ставить людину. Християнський солідаризм розглядає людину не як механічну одиницю, а як творчу силу в суспільному розвиткові. Завдання християнського солідаризму як певної ідеології — наблизити розвиток, зміст і форму національно-соціяльного життя людства до ідеалів та принципів християнства на підставі найновіших дослідів науки і висновків філософії.

(Продовження в наст. ч.)

АЯЗ ІСХАКІ БЕЙ

(10.2. 1879—22. 7. 1954)

22. 7. 1954 року помер у Туреччині визначний журналіст, літерат і революційно-політичний та громадський діяч Ідель-Уралу, **Аяз Ісхакі Бей.** Етичнофілософічні твори та революційні статті цього великого мислителя в численній кількості підпільних та офіційних і еміґраційних часописів зробилися не тільки для ідель-уральців, але для всього тюрко-татарського та всемусульманського, мохаммеданського світу чимсь у роді творчости Тараса Шевченка для України. Аяз Ісхакі проломив своїм ґіґантичним революційним духом гнилу плісню угодовства й капітулянства серед провідної верстви тюрко-татарської нації та племен супроти окупанта, відродив їх бойовий дух, повів за собою молодь до нової боротьби за національну суверенність. Ця боротьба увінчалася великим успіхом: по лютневій революції 1917 року Ідель-Урал проклямував себе самостійною республікою, в якій Аяз Ісхакі керував закордонною політикою.

Цю республіку, як і Україну, Білорусь, Кавказ та все Закавказзя і сибірські окремі держави, знищила большевицька контрреволюція поновним збройним завоюванням на користь російської імперії. В 1920 році уряд Ідель-Уралу делеґує Аяза Ісхакі до Парижу для оборони інтересів тюрко-татарів перед мирною конференцією в Версалі, куди пізніше переїзджає також сам президент уряду Ідель-Уралу, проф. Садрі Максуді Бей та інші члени уряду. Їхня оборона мала такий самий успіх перед русофільською Антантою, як і оборона українських, білоруських, кавказьких та інших делеґацій. Побачивши, що допомога реакційним царським ґенералам не дає жадних виглядів, бо російський пролетаріят пішов за большевиками, французи та англійці визнали большевицький режим під високо моральним поясненням, що «торгувати можна й з канібалами.»

Таким чином, не маючи змоги повороту на батьківщину, Аяз Ісхакі Бей перейшов на становище політичного еміґранта. В екзилі він провадив далі свою невпинну боротьбу за свободу батьківщини. Об'їзджав усі осередки поселення ідель-уральців в Европі, на Далекому Сході та Орієнті. Організував видавництва. Відвідував особисто численні мусульманські громади. Проповідував ідеали національної свободи та вселюдського гуманізму. Сталив бойовий дух. Плекав глибоку віру в перемогу правди над неправдою.

Наша старша революційна ґенерація дуже добре знає цього діяча Ідель-Уралу, що все своє життя присвятив на визвольно-революційну боротьбу та рятунок своєї нації від фізичного ґеноциду, на який її засудив жорстокий московський окупант всіх кольорів. Аяз Бей як політик шукав вірних союзників серед інших поневолених Росією націй. До революції він їх знаходив через співпрацю з нашими соціялістичними партіями, що на той час виконували ролю проґресивного революційного аванґарду проти реакції царського самодержавства. Між першою та другою світовими війнами — через співпрацю в міжнародній демократичній організації «Прометей», що мала свій осідок у Польщі. По другій світовій війні Аяз Ісхакі є одним із творців співпраці демократичних національних центрів на екзилі, «Паризького блоку», поруч найвизначніших представників інших націй, як от Андрій Лівицький від України, Ґеґечкорі від Грузії, Саїд Шаміль від організації «Дашнаки» та інших.

26. 8. 1954 року в Мюнхені прибиті великим горем вірні сини Ідель-Уралу організували скромну жалібну академію, присвячену пам'яті свого великого відродителя та політичного лідера. На цю урочистість дуже численно з'явилися представники не тільки всіх тюрко-татарських та туркестанських організацій, але й кавказці, українці, білоруси та інші делеґації, з Президентом Української Народної Республіки д-ром С. Витвицьким, на чолі. Всі вони в своїх виступах одноголосно підкреслювали, що хоч Аяз Бей від нас фізично відійшов, але нема і не буде такої сили, яка потрапила б забити його ідеали. Животворчий дух Аяз Бея буде дальше в народних масах і поведе їх до **повної нашої спільної перемоги.**

Складаємо своє глибоке співчуття всьому мусульманському світові з приводу болючої для нас всіх втрати Аяза Ісхакі Бея.

Головна Команда УНҐ
Видавництво «Наступ»

Наука з афери Крутія

20. серпня ц. р. Американський Комітет визволення від большевизму подав до відома світової преси комунікат відносно т. зв. «інтерв'ю» совєтської преси та київської радіостанції з Йосипом Крутієм, який наприкінці квітня цього року опинився в СССР. В цьому комунікаті адмірал Стівенс відкидає всі большевицькі закиди супроти української еміґрації та Американського Комітету, як злобні вигадки. З цілої афери Крутія та таких гострих атак большевиків проти української еміґрації комунікат робить висновок, що робота нашої еміґрації являє собою велику небезпеку для СССР.

Про те, яку небезпеку являє наша еміґрація для червоної Москви, ми тут не хочемо говорити. Все це давно відоме і багато разів говорене. Ми хочемо тут звернути увагу на протилежне, а саме, яку небезпеку для нас і західнього світу являє большевицька аґентура. І по цьому питанні хочемо звернути увагу на два факти:

1) Крутій не прийшов до Мюнхену пішки, а також не приїхав за власні гроші. Його привезли на кошт одної західньої розвідчої установи, для якої він працював десь від 1949 року. В Мюнхені він нерозлучно перебував у товаристві працівника тієї ж установи і через нього відбував різні зустрічі з українцями та збирав від останніх матеріял для... МВД. Той же приятель Крутія (яке його обличчя — майбутнє покаже) належав не тільки до довірених людей згаданої розвідчої установи, але й до найближчих приятелів деяких наших високих політиків, не зважаючи на те, що про його «патріотизм» тим політикам багато разів говорили. Цікаво також те, що цей приятель Крутія кілька днів перед тим, як київська радіостанція подала до відома про перехід останнього до СССР, постарався «тишком-нишком» зникнути з Мюнхену. Щоправда, зник він не на схід, а на захід, але це не має значення. На сході його кар'єра була б закінчена, а на заході він має ще велике поле діяльности.

2) Афера з Крутієм показала, наскільки в нас не то що відстала, але взагалі перебуває в стані «зимової сплячки» боротьба проти совєтської аґентури. І це стосується не тільки всіх наших організацій, «служб безпек» чи міністерств внутрішніх справ, але взагалі всіх українських еміґрантів, бо кожний з нас є частиною української нації і кожний несе більшу чи меншу відповідальність за долю тієї нації. На жаль, в нас багато кричать по цьому питанні, але дуже мало роблять. Ми бачимо в кожному, хто думає трохи інакше, ніж ми — большевицького аґента, а дійсних аґентів не бачимо. Афера Крутія є цьому доказом. Останній довго перебував у Мюнхені. Зустрічався з багатьма політичними діячами. Розкидався грошима, цікавився багатьма справами і взагалі докладно студіював роботу нашої еміґрації, використовуючи для того людей з «довгими язиками». Нехай це ще не були докази його підозрілости. Та, все ж таки, чому, приміром, ніхто ні тоді, ні до сьогодні не поцікавився, для якої мети згаданий приятель Крутія так уперто намагався провести кандидатуру останнього на президента УНР? Нам здається, що пора над цим задуматись. Крайня пора тим, хто займають пости по «внутрішніх справах», почати працювати **не для своєї партії,** а таки для свого народу, або уступити.

СМ

Історія може повторитись

(ПОГЛЯД «СЕПАРАТІСТА»)

«Ми боремся за Росію!
Росію... нікого не угнетающую!..»
(З пропаґандивної брошури НТС)

Коли аґент ГПУ Крошко завів у пастку капітана Інтеліджэнс Сервіз Рейлі, а втеча Оперпута з СССР розкрила дійсне обличчя «Тресту», розвідки Заходу змушені були трошки задуматись. Виявилось, що ГПУ обдурило Інтеліджэнс Сервіз. А це стало неабиякою подією закулісів політики. Недаром Інтеліджэнс Сервіз поклявся помститись за Рейлі.

Справа «Тресту» досить стара і загально відома, хоч багато таємниць з його дій і не будуть ніколи вияснені. Але така вже доля всіх подібних подій і ніхто не в силах її змінити. Ми ж наводимо цю історію тут тільки для того, щоб показати, як діяло ГПУ вже тоді. Зрозуміла річ, що сьогоднішнє МВД, маючи за собою 37-річну практику попередників, якщо не перевищує своїх противників (враховуючи матеріяльні засоби. та «ціль оправдовує методи»), то напевно дорівнює їм. І ми переконані, що досвід «Тресту» не був покладений до архіву, а добре студіювався, і, нехай у дещо зміненій формі, МВД вживає його й сьогодні. Наочних прикладів для підтвердження цієї нашої думки маємо аж забагато.

27. травня 1953 року спеціяльним комунікатом МВД було подано до відома, що органи безпеки СССР арештували на терені України 4-х осіб, які нібито були скинені як парашутисти для аґентурної праці. В «Ізвєстіях» з 13. червня та «Правді» з 2. липня ц. р. також з'явились подібні повідомлення. В першому випадку про двох «раскаявшихся» аґентів, а в другому про двох, скажемо без завивання в папірці, проданих.

Перший випадок з травня 1953 року наробив багато галасу не тільки в колах західніх розвідок, але й серед еміґрантів з СССР. Кожний еміґрант ставив собі питання, як могло так статись, щоб ті 4 особи негайно були арештовані? Звідки МВД могло знати про місце їх висадки? І кожний приходив до того ж самого висновку, а саме, що ці люди були продані. Що МВД знало кожний їх крок, аж до моменту арешту.

Отже, виходило, що там, звідки ці люди висилались, сидить аґент МВД. За цей факт говорило й те, що в комунікаті МВД не було сказано ні слова про обставини арешту та про те, як МВД напало на слід цих людей. Припустити, що вони зразу після приземлення «засипалися» з власної вини, тяжко, бо, як стверджують загальновідомі факти, це не були ані старі еміґранти, ані люди, які ніколи не були в СССР. Навпаки, це були т. зв. новіші перебіжчики, отже, ті, які рік чи, може, ще декілька місяців тому служили в совєтській армії і життєвий устрій теренів їх праці, звичаї і т. д. не були для них ніякою новиною.

Та розв'язка цього питання не примусила на себе довго чекати. 1. вересня 1953 року органи американської контррозвідки арештували у Франкфурті на Майні викладача аґентурної школи російських солідаристів (НТС) в Бад Гомбургу, в якій вишколювались ліквідовані МВД особи.

Ім'я його Ґеорг Мюллер. За документами — німецький громадянин. Дійсне ж (чи то дійсне?) його прізвище — Хорунжий. Новіший перебіжчик, член НТС та член ЦОПЕ (Центральне Об'єднання Післявоєнних Еміґрантів з СССР). Арештували Мюллера-Хорунжого як совєтського аґента і хоч висліди слідства й тримаються в таємниці, однак стало відомо, що ліквідація МВД названих осіб була справою його рук.

Тут треба відмітити деякі факти, які на перший погляд ніби не відіграють великої ролі, в дійсності ж вони мають велике значення:

1) Мюллер-Хорунжий за документами був тільки Мюллер і... **німецький громадянин.** Кожному відомо, що отримати громадянство якоїсь держави та ще й людині, яка тількищо прибула з-за «залізної завіси» і якої ніхто не знає — неможливо. Але Мюллер його отримав. (Як і для чого?) Ось у цьому дещо й ховається. Як німецький громадянин він мав право служити як урядовець у кожній німецькій установі... Скажемо, що сьогодні його б не прийняли, але на випадок війни... На випадок війни він би напевно туди попав, і большевики знали б усе, що їм потрібно.

2) Після арешту Мюллера орган НТС «Посев» заявив, що сам НТС розкрив Мюллера (це тоді, коли він уже не тільки продав людей на смерть, а коли й його самого арештували) і передав відповідним органам. Разом з тим, як НТС, так і ЦОПЕ заявили, що Мюллер у них жодної ролі не грав, нічого не знав і т. д. Не треба бути великим фахівцем спецслужби, щоб зрозуміти, що такі заяви є тільки «димовою завісою». Чи може звичайний член якоїсь організації, який «нічого не знає» і «нічого відповідального не робить», потрапити на становище викладача аґентурної школи? Звичайно, ні! Бо вже сама його посада, як викладача цієї школи, є аж занадто відповідальна. Що це таки так, що ці заяви були тільки «замилюванням очей», наведемо приклад:

В органі ЦОПЕ «Свобода» ч. 17—18 за жовтень—листопад 1953 року в замітці під заголовком «Справа Мюллера» сказано: «Справа Мюллера, мабуть, ще довго не буде сходити з сторінок міжнародної преси. Вона знайде свій відбиток також на шпальтах «Свободи», але в окремому аспекті». Минув рік від того часу, а на сторінках «Свободи» справа Мюллера не знайшла відбитка в жадному аспекті. «Мовчи та диш, то буде бариш» — каже українська приказка.

Ми розглянули тут цю аферу трохи докладніше не тому, що вона є головною темою нашої статті, лише для того, щоб показати приклад роботи МВД. Тепер хочемо пригадати, що з арештом Мюллера ця робота МВД не закінчилась. Про це говорить також те, що з арештом Мюллера подібні випадки не припинились. Два наступні факти з арештуванням людей в СССР говорять, що Мюллер не був самітним в тих колах. А що таки в тих самих колах, за це говорить факт, що ті дальші арештовані особи ще не так давно були вояками совєтської армії, потім втекли на Захід і... пішли на аґентурну роботу. Як кожному відомо, всі втікачі з совєтської армії попадають виключно в руки НТС та ЦОПЕ. Ці дві організації здобули собі від альянтів свого роду монополь на тих перебіжчиків, а, значить, ними вони були й вислані. Та якби тільки вислані, а то кимсь із них ще й продані. Значить, «мюллери» існують далі.

Саме з цих причин ми й хочемо докладніше зупинитися на тих організаціях. Властиво, на одній з них, а саме НТС. Бо друга, ЦОПЕ, є молодою організацією і щоб говорити про неї (а про дещо вже можна говорити), краще трохи зачекати, бо час — найбільший союзник у таких справах.

Крім того, про НТС ми хочемо сказати дещо ще й тому, що НТС нас сам до цього змушує. Керівникам його мало посягання на права нашого народу і нашу землю, їм мало заперечення нашого права на вільне життя і взагалі існування нас як нації; вони ще створили при своєму «закритому секторі» спеціяльний відділ для збирання матеріялів (яких і для кого?) про «сепаратістов» та боротьба з тими «сепаратистами» і всіма засобами саботують летючкову акцію УНҐ. Під «сепаратізмом» же вони розуміють те саме, що большевики під «буржуазним націоналізмом».

Вся робота НТС, від моменту його заснування, переплутана різними темними подіями. Деякі з них були свого часу трохи насвітлені поліційними органами різних держав, деякі, може, з часом будуть насвітлені, але більшість із них стануть зрозумілими тільки тоді, коли прийде нагода заглянути до архівів ГПУ-НКВД-МВД. І хоч розміри цієї статті не дозволяють нам над усіма тими подіями докладніше зупинитись, одначе, щоб не бути голословними, розглянемо коротко декілька з них. А щоб читачам ті події були зрозумілі, подамо спочатку деякі організаційні відомості з НТС.

НТС називає себе революційною організацією і, як сам твердить, займається революційною роботою. До неї входить не тільки «революційна робота в СССР», але й «охорона НТС від ворогів», під якими на еміґрації розуміється в першу черготу «сепаратістов». Всією цією роботою керує т. зв. закритий сектор. Про нього немає згадки не тільки в статуті НТС, а й взагалі ніде. Закритий сектор, своєю чергою, поділяється на декілька відділів, характеризувати які ми тут не будемо.

(Закінчення на стор. 4)

Нові ноти, а стара пісня

Совєтська радістанція «ВОЛГА» щоденно передає настирливо-пропагандивні, військові та протирелігійні лекції, призначені для совєтських окупаційних військ. На протязі серпня були трансльовані слідуючі лекції: «Насторожливість — наша зброя», «Бути насторожливим завжди і повсюди», «Суворо зберегати військову дисципліну — обов'язок кожного вояка і сержанта», «Командир рідний батько солдата», «Кожний начальник повинен добре знати своїх підлеглих», «Діяння в умовах примінення атомної зброї» та інші.

В останній особливу увагу придідюється вихованню підстаршин і вояків. Їх роля — сказано у лекції — стає ще більше відповідальна, тому, що, мовляв, людина і надалі залишає за собою право відогравати головну ролю у війні. Одноразово від вояка вимагається високої морально-бойової якости (безумовно, комуністичної ідеології), щоби людина була озброєна першоякісною технікою та загартована фізично. Водночас підкреслюється, що відважному совєтському солдатові ворожа атомова зброя не страшна.

Там же зазначено як уміло користатись технічним знаряддям від пошкодження радіоактивними речовинами. Всі інструктивні пояснення зводяться, як і перед другою війною, до того, що коли не буде поблизу ніяких технічних знарядь для самооборони, то потрібно використати все, що є під рукою: мокрий рушник, полу своєї шинелі, якусь матерію, плащпалатку ітп.

Який абсурд, яка іронія! Хіба від такої сили людина себе захистить палаткою або рушником? Та ми розуміємо ці поради. Для совєтського генштабу з його комуністичною військовою доктриною людина не має цінности. Це — жива сила, яка вже заздалегідь поставлена за їхніми підрахунками на масове знищення. Хіба хтось буде жаліти мільйони вбитих чи інвалідів? Це — стара пісня за новими нотами. Але тимчасом не треба забувати й того факту, що совєтська армія може мати інші засекречені інструкції протиатомової оброни, про які радіо «Волга» напевне не збирається оповіщати.

Заслуговує на увагу лекція на тему «В навчанні дій, як в бою». В ній йде мова про те, що вояки повинні привчатись діяти без їжі, бо в бою може бути такий час, коли не буде їжі.

В статті «Бути насторожливим завжди і повсюди» вимагають від солдата й офіцера бути морально загартованим в комуністичному дусі, підкреслюючи, що особливо з появою нової зброї треба бути стійким, виносливим, уміло діяти проти сильного ворога. В цій же статті нагадується про агентурно-чужоземну розвідку, що стежить і шукає «ротозеєв», в яких викрадає партійні й комсомольські квитки, командировочні документи та перепустки на контрольні пункти. Тому настирливо вчать вояків ніде нічого не говорити про військові справи. Також стара пісня.

В темі «Командир рідний батько і вчитель солдата», — вся агітація направлена на підняття ролі й авторитету офіцерського складу совєтської армії. Про те, що вояки і підстаршини не люблять комісарів, емведістів та партійних командирів, що через свою партійну пристрасть захопили відповідальні пости й являються не військовими фахівцями, а тільки політичними керівниками, пропаганда замовчує.

Але приклади другої світової війни показали, що вояки всіх цих «рідних батьків» при першій нагоді на фронті вбивали. Тому тепер пропаганда намагається всіма силами підносити авторитет цієї нової комуністичної касти із совєтської аристократії. Особливо підкреслюється, що ця каста це не якась буржуазія, а кров від крові та плоть від плоті походить з совєтського народу. Щоб викликати ненависть до закордонних офіцерів, воякам пропаганда твердить, що ці офіцери не походять з народу, а лише сини капіталістів та слуги капіталу.

Отже яку лекцію не взяти, висновок один і той же: стара пісня за новими нотами.

Полк. І. Кисіль

Nizo Heliomatic — Перша нагорода — Nizo Projektor Lucia

Leica M3 — Друга нагорода

Третя нагорода

Купон пресового фонду УНҐ

Видавництво часопису «Наступ» незабаром випускає «Купон Пресового Фонду УНҐ». Купони випускаються в триста серіях, по 31 купонів в кожній. Ціна купона 1 доляр. Після реалізації всіх триста серій, будуть оголошені виграші, до яких належать:

1) Кінокамера «Ніцо-Геліоматік» з проєктором до неї та іншими приладами для фотографування та проектування домового кіна, вартістю 1000 ам. долярів, разом з митом і пересилкою.

2) Другим виграшем є найновіша модель фотоапарату «Ляйка», вартістю 500 ам. долярів.

3) Третя нагорода, найменший в світі фотографічний апарат марки «Мінокс», світлосила об'єктиву якого 1:3,5, шкаля насвітлення до $^1/_{1000}$ секунди, віддаль фотографування від 20 см і до безконечности, а вага всього 70 грамів. Вартість цього апарату з відповідними приладами до фотографування з пересилкою та митом — 300 ам. долярів.

«Купон Пресового Фонду УНҐ» буде реалізуватись ланцюговою системою по серіях трьома фазами. Кожен учасник першої та другої фази отримує 6 купонів по ціні 1 доляр за кожний. З них він п'ять продає свім приятелям, а шостий залишає собі. Власники останньої фази купонів далі не продають. Кожен учасник також матиме право набути цілу серію купонів і мати таку кількість чисел при льсосуванні нагород. Докладні правила реалізації купона будуть розіслані кожному учасникові окремо разом з купонами.

Українська Національна Гвардія — Головна Команда — Госп. фін. відділ — Один доляр $ 1.00 — Купон пресового фонду УНҐ

Проєкт купона

Історія може повторитись ...

Колись, коротко після заснування НТС, начальником «закритого сектора» був призначений Ніколай Ксіунін. Яким чином він попав на цей пост та чи був він з самого початку совєтським аґентом — нам невідомо. Але факт, що югославська поліція десь у 1937 році його арештувала і доказала йому працю на користь большевиків — незаперечний.

Другий факт, подібний до афери Мюллера — це афера барона Нольде. Тут справа стояла вже трохи інакше. Коли в афері Ксіуніна багато фактів залишилося загалові невідомими, то аферу Нольде НТС вже не міг замовчати. Звичайно, що з боку НТС була зроблена спроба «відхриститись» від Нольде, як і від Мюллера, та загально стало відомо, що Нольде, ще до вступу в члени НТС, був аґентом НКВД. Не зважаючи на те, він був призначений в НТС одним з відповідальних керівників «революційної роботи» і робив те саме, що й Мюллер. І хоч керівники НТС і назвали аферу Нольде «неудавшаяся провокація», однак, праця останнього таки вдавалася, і всі ті люди, які йшли на підпільну працю в СССР через руки Нольде, були розстріляні НКВД.

Таких фактів з часу заснування НТС (коротко по провалі «Трєсту») було безліч і всі вони говорять самі за себе.

Так само є багато фактів сьогодні чи з недалекого минулого, які потребують докладнішого спостереження, щоб дібратись до їхнього змісту. Ми не збираємось тут займатися слідством. Про це нехай подбають відповідні органи. Але про дещо, що для нас виглядає трошки темним — хочемо згадати.

Де б на еміґрації не почалась організація чогось, що зв'язане з проблемою боротьби проти СССР — скрізь з'являється першою чергою НТС. Але його робота не завжди помітна для стороннього. Для прикладу можна взяти т. зв. власовський рух і РОА.

Цілому світові відомий факт, коли в 1945 році в Празі Власов застромив ніж в плечі своїм союзникам-німцям. Для чесних вояків такий вчинок взагалі незбагненний, бо чесний вояк навіть хороброго ворога шанує, а німці все-таки були союзники. А тому, щоб зрозуміти цю подію, спробуємо заглянути за куліси власовського руху, при чому мусимо додати, що в НТС існують два типи членів: леґальні і таємні. Ось саме ці таємні члени НТС і сиділи на найбільше відповідальних становищах у штабі Власова. Права рука Власова — генерал Трухін був таємним членом НТС. Віддідділ безпеки РОА був від початку 1944 року обсаджений такими ж таємними членами НТС, при чому,.. колишніми енкаведистами. Всі ці люди брали участь у празьких подіях, точніше — керували ними. Деякі після того безслідно зникли, а деякі досьогодні працюють на відповідальних (при чому таємних) постах в НТС.

Коротко після афери Мюллера в НТС почала творитись опозиція. На чолі її стали два старі члени НТС: Осипов (Поляков) та Мамуков. До них прилучилась деяка частина молодших членів організації. До причин, чому ця опозиція створилась, належала також афера Мюллера. Опозиція вимагала звільнення Ґеорґія Околовіча з контррозвідчого відділу. Вона обґрунтовувала цю вимогу тим, що, мовляв, афера Мюллера показала, що Околович на цю посаду не підходить. Однак, боротьба опозиції майже не вийшла за рамки НТС. Щоправда, один з керівників її, ніби, вийшов з НТС та опублікував у пресі пару заміток про свій вихід, але на цьому справа й закінчилась. Які були причини такої легкої ліквідації опозиції, ми не знаємо, але здається, що деяку ролю тут відіграла комедія большевицького замаху на Околовіча. Звичайно, що казка про пістолю з п'ятисентиметровим стволом і калібром коло 6 мм, яка пробиває на віддалі сімох метрів три двохсентиметрові дошки, є не тільки захоплюючою для бульварних «пінкертонів», а просто таки «сногсшибательная», але щоб нею аж так захопились органи західних спецслужб — ніхто не сподівався. Разом з тим нас трохи дивує, чому саме комедія замаху на Околовіча була розіграна в той момент, коли опозиція почала вимагати його звільнення.

Ось так виглядають ті, хто за їхніми словами, борються за «нікого не угнетающую» Росію. Але на це їхнє обличчя на Заході уваги не звертають. Більшість задовольняється їхньою маскою. Ми ж можемо на це сказати хіба те, що хоч і кажуть, що історія не повторюється, а нам здається, що вона може повторитися.

ВПК

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ!

Це число нашої газети ми розсилаємо на більшу кількість індивідуальних та групових адрес. Коли газета Вам подобається і Ви вважаєте за потрібне такий орган мати й далі отримувати, просимо ласкаво її якнайскорше індивідуально або групово передплатити. Для цієї мети в газету вкладається відповідна анкета з готовою нашою ковертою. Безплатно газети ми більше нікому висилати не будемо. Крім того, просимо допомагати нашій газеті всебічним редакційним матеріялом та кореспонденцією з Ваших місцевостей і бодай малими пожертвами на пресовий фонд. Нехай ніхто з Вас не думає, що «без мене одного обійдеться». Найдрібніші надходження в касу В-ва відограють дуже велику ролю. Заки піде в реалізацію наш купон, що ще не є зовсім виготовлений, присилайте дрібні пожертви.

Газету ми розпочинаємо видавати на 4 стор. раз на місяць. Мірою мобілізації редакційних матеріялів та фондів газета буде збагачуватися всесторонім змістом, збільшенням об'єму вкладками та перейде на двотижневик. Всі ці заплянювані процеси газети узалежнені не тільки від нас, але й від читачів. Видавництво та його читачі — це одна сім'я. Тільки глибока наша віра в солідарну співпрацю дає нам підстави до започаткування такого ризиковного й серйозного діла, як видавання нової газети в наших тяжких умовах. До цього кроку нас спонукає конечна потреба такого органу.

В-во «НАСТУП»

Нове застосування гелікоптера

З Вашінґтону повідомлено, що на основі досвіду в останніх маневрах американської військової фльоти виявилося, що гелікоптер має змогу давати велику допомогу при поборюванні підводних човнів. Устаткована на гелікоптері апаратура «Радіозонд» точно устійнює місце перебування човна під водою. Гелікоптер через радіо подає ці дані до військового корабля, а корабель негайно застосовує проти човна відповідну торпедну акцію.

Ціна: Німеччина — 0.30 пф., США і Канада — 0,15 ц., В. Британія і Австралія — 9 пенс.

Редагує Колеґія.

Головний редактор В. Наддніпрянець.

Видає видавнича спілка «Наступ».

„NASTUP“
Ukrainische Zeitung für militärisch-politische Belange
„NASTUP“
Ukrainian Newspaper for Military and Political Matters

НАСТУП

Адреса Видавництва »НАСТУП«
MÜNCHEN-FELDMOCHING
Postfach 14
Germany
Postscheckkonto München Nr. 119137

Druck.: Bohdan Krynytzkyj, Augsburg

Рік 2. ч. 2

Орган військово-політичної думки

Січень 1955 р.

СЕРДЕЧНО ВІТАЄМО НАШИХ ШАНОВНИХ ЧИТАЧІВ З НОВИМ РОКОМ!

Борімося проти спотворювачів релігії!

В такі світлі Празники, як Різдво Христове, Новий Рік і Христове Воскресіння, в християнському світі згадують тільки про радісні факти і добро. Це не тільки традиція. Саме в ці дні людська душа прагне забути буденність і різні темні прояви життя. В ці дні думки людей линуть до Бога, Батьківщини, родини, до полишених близьких людей, до славних часів наших предків. Ці почуття особливо притаманні еміґрації — людям, ворожою силою вигнаним з своєї рідної землі і відірваним від свого життєдайного пня. Ми сьогодні дещо відходимо від традиції.

Ми пишемо не про радісне і добре для нас, а про зло. Пишемо свідомо про зло для перемоги добра і правди. Хочемо обговорити явище, яке підкопує самі основи душі нашої нації, нашої віри і наших найсвятіших почуттів. Мова йде про російську православну режимну церкву та її ієрархію, що допомагає винищувати наш народ фізично і калічить його духово.

„Американські підпалювачі війни готові вирізати всіх корейців і в'єтнамців, не пошкодували б і мільйонів китайців, коли б їм було це можливе. . .“

Таким „словом божим“ привітав російський православний митрополит Веніямін православних в СССР з Великоднем 1952 року, в своїй статті „Прості промови за мир“ („Журнал Московської Патріярхії“, квітень 1952).

З останніх промов канцлера Московського патріярха Олексія, митрополита Ніколая Крупницького, довідуємося, що ієрархія російської православної церкви продовжує вірно служити своїм режимним господарям — ЦК КПСС. Вона прославляє безбожницький злочинний комунізм, провадить далі брудні наклепи на вільний світ і всебічно допомагає комунізмові остаточно ліквідувати церкви всіх поневолених народів.

Саме в світлі цієї служби російських православних ієрархів антихристиянському і взагалі безбожному большевизмові і треба розглядати останню директиву ЦК КПСС про „заборону“ ображати релігійні почуття віруючих, що, очевидно, є тільки пропаґандивним трюком. На це вказує той факт, що в тій самій постанові ЦК КПСС підкреслено, що антирелігійна боротьба має бути ведена далі, але „науковими методами“. Це означає не послаблення, а посилення антирелігійної боротьби.

Відкриття церковних з'їздів не молитвою, а гімном СССР, проведення за дорученням керівництва партії відповідної політичної акції на різних „конференціях миру“, співпраця з большевицькими органами терору в поборюванні та ліквідації неросійських національних християнських церков, неймовірне підлабузництво перед сучасними російськими диктаторами — це тільки окремі моменти морального падіння тих, що нібито були покликані бути пастирями і провідниками світлих християнських ідей.

Вони допомогли безбожному большевизмові винищити Українську Автокефальну Православну Церкву в 1930-х роках і Українську Греко-Католицьку Церкву в 1940-х рокак — на користь московського православія та великоросійського шовінізму. Вони так само допомагали та допомагають далі винищувати національні церкви всіх інших, опанованих Москвою народів. За всі ці найбільші злочини XX століття московська православна ієрархія несе таку саму відповідальність, як і большевизм, якому вона так вірно служить. Чому ієрархії неросійських церков замість співпраці з безбожним большевизмом вибрали каторгу і мученицьку смерть, а російська ієрархія вибрала дорогу за допомогою большевизму поширювати простори своєї патріярхії?

І ця ієрархія чимраз активніше продовжує свою співпрацю з большевицьким режимом. 10 грудня 1954 р. патріярх Олексій і рада московської церкви опублікували в большевицькій пресі і через совєтське радіо заяву з засудженням політики західніх держав щодо Німецької Союзної Республіки, найгостріше виступаючи проти паризько-лондонських умов. Мало того, в цій заяві московська ієрархія закликає весь християнський світ підтримувати . . . совєтські вимоги в міжнародній політиці. Ось якому богові служить московська православна ієрархія.

Перш ніж перейти до дальших наших міркувань, мусимо внести ясність до проблеми українського православія і українського католицизму. Деякі органи пропаґанди українців-католиків, використовуючи історичні факти великих і явних злочинів московського православія проти України, намагаються довести, що якби Україна була не православна, а католицька, всього цього лиха не було б. Україна мала б свою державу і всі випливаючі з цього блага. Тому часто в цій пропаґанді українське православіє ставиться поруч московського і виявляється тенденція бажаности навернення Україну на католицизм. У відповідь на такі тенденції пропаґанда українського православія орудує відповідними протикатолицькими арґументами. Ця полеміка викликає конфесійну ворожнечу серед нашої національної спільноти. Такого роду полеміку нам обов'язково треба припинити. Колеса історії ніхто не заверне. Україна є православною країною, яка дасть повну свободу для всіх інших віроісповідань. З московським православієм українське правовславіє не має нічого спільного, а взаємини між українською суверенною державою і Католицькою Церквою, що має свій верховний провід поза Україною, будуть уреґульовані відповідним конкордатом між урядом України та Апостольською столицею.

Для кремлівських володарів було мало їх постанови про „свободу релігії“, постанови для внутрішнього ринку СССР. Тому представник „колективного керівництва“, Хрущов, знайшов ще один спосіб, як поширити цю фальшивку поза межами СССР. В кінці листопада 1954 р. він у розмові з американським католицьким священиком Бізонежем заявив: „Завжди моїм ідеалом було уможливити в СССР свободу сумління і релігії“. Цю заяву легковірні чужинці блискавицею рознесли по всьому світу. І вона робить велику прислугу большевицькій пропаґанді.

Більшого фарисейства не можна собі уявити. Хто робить таку заяву? Микита Хрущов! Це виглядає точно так, якби кат, що цілий день відрубував сокирою на колоді людські голови, ввечорі пробував ці голови пришивати на старе місце та ще й голосно кричати, що він їх зовсім не відрубував. Хто ж, як не той самий Хрущов особисто керував повною ліквідацією українських національних церков і фізичним винищуванням їх служителів?

Як і повинно бути в СССР, незалежно від постанови партії та заяв большевицьких володарів про „свободу релігії“, вся колосальна машина совєтської пропаґанди, що диспонує засобами преси, радіо і т. д., в останніх часах дуже посилила антирелігійну пропаґанду „науковими методами“. Цю кампанію вона спеціяльно сполучила з кампанією проти хуліганства та пиящтва. Матеріяли підтасовуються в той спосіб, що вину за пиятцтво і навіть хуліганство несе . . . релігія.

І от в умовах такої посиленої наклепницької антирелігійної кампанії, що шашелем розточує кожну людську душу, мусить святкувати весь наш народ Різдво Христове і Новий Рік.

Ворог наш не тільки сильний, але й східно мудрий. Він сильніші характери винищує фізично, а слабших і молоді покоління калічить духово. В цьому процесі духового калічення цілих ґенерацій особливу ролю грає московська православна ієрархія. В найбільшій мірі наступ московської патріярхії ведеться в Україні і на українців. І саме в цьому є найбільша небезпека для українців як нації і як християн. Йдеться про боротьбу за українську душу.

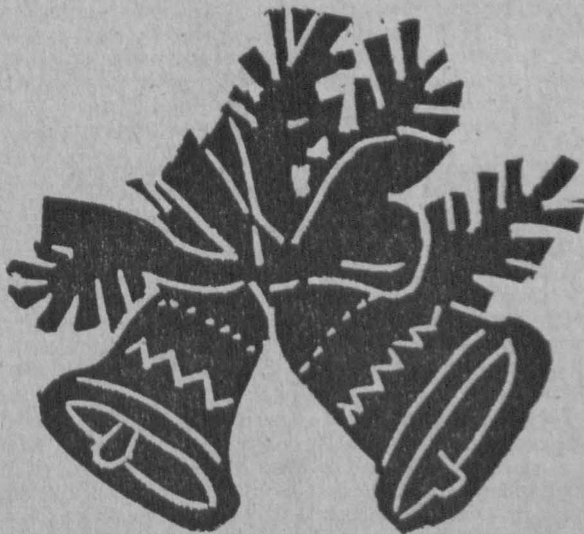
Цілком зрозуміло, що відпорність супроти енкаведиста в емведівській шапці завжди є більша, ніж супроти прихованого емведиста в рясі. Єдиним світлим місцем поневоленого народу була своя рідна церква з її національними традиціями і молитвою в рідній мові. Саме українська національна християнська церква була місцем душевного відпочинку від жахливої підсовєтської дійсности і джерелом духової сили, що давало Україні відомих і невідомих героїв-патріотів, борців за правду проти зла і неправди. Тепер в наших, українських святих храмах служать і промовляють висланці московського патріярха, аґента російського комунізму, провокатора в одязі священнослужителя.

Пропаґанда аґентів комуністичної Москви з церковного амвону більше загрозлива і більше калічить духово, ніж пропаґанда совєтських радіостанцій і аґітація на шпальтах комуністичної преси. Тяжко пересічній людині відрізнити добро від зла, яке прикривається християнським іменем. І ця найбільша загроза для української душі вимагає від нас особливої уваги.

Різдво в 1954 році мусить стати початком широкої освідомлюючої акції про справжню ролю московської патріярхії і її органів, особливо на Україні. Для цього треба використати всі можливі засоби зв'язку з Батьківщиною. Треба добитися, щоб відповідні радіостанції вільного світу систематично включали в свої передачі матеріяли про справжню ролю московської ієрархії та її аґентури. Треба добитися включення в радіопередачі систематичного передавання Богослужень Українських Церков і проповідей. Треба дати знати нашому народові, що наша національна церква не знищена, що вона живе у вільному світі і що помисли її — разом з народом на рідній землі. Пресові відділи наших церков повинні організувати широке висвітлення ролі московської совєтської православної церкви на Україні і по змозі навіть передати на Україну деякі обвинувачуючі матеріяли в формі листівок. Наші організації, які мають зв'язок з Батьківщиною, можуть у цьому допомогти.

Ця акція боротьби проти злочинного впливу Москви в галузі релігії потребує солідарности всіх наших національних церков. Тільки єдиний фронт правди проти неправди може забезпечити позитивні наслідки.

Різдво 1954 року мусить стати початком не тільки об'єднаної дії наших церков у цій площині, але й початком їх об'єднання на ґрунті справжньої християнської солідарности.

Головна Команда Української Національної Ґвардії найсердечніше вітає з великим Празником Новим Роком: весь Український Народ, його визвольно-революційне підпілля на Батьківщині і всіх українців-вояків у ворожих арміях: Президента УНР пана д-ра Степана Витвицького і Віцепрезидента пана генерала Олександра Удовиченка; Президію УНР і її Виконавчий Орган: Ієрархію і вірних усіх Українських Церков: всі українські політичні, військові та громадські організації і наукові установи; всі Краєві Команди і всіх членів та прихильників Петлюрівського Руху.

Мюнхен, 20. 12. 1954

Ґоловна Команда УНҐ

Коментар

Осяги світової політики в 1954 р.

З найважливіших подій світової політики в 1954 році треба відмітити постанови женевської конференції про перемир'я в Індо-Китаї і рятунок від провалу концепції консолідації Західньої Европи та організації її збройних сил з участю німецьких дивізій. Довголітня війна в Індо-Китаї сильно виснажувала Францію і не давала їй змоги проявляти значнішу ініціятиву в Европі. Справу організації німецьких збройних сил гальмувала і ще далі гальмує Франція через історичні антагонізми поміж нею і Німеччиною.

Ініціятива консолідації Европи та організації її збройних сил походить від США і канцлера Союзної Німецької Республіки д-ра Аденауера. Спочатку був запляжований пакт Европейської Оборонної Спільноти, що мав бути включений до Північно-Атлантійського Пакту. На брюссельській конференції ця ідея була похоронена через неґативне становище Франції, що було викликало в США велике розчарування Европою.

Ситуацію врятували дві події: несподівана і дуже активна ініціятива Великобрітанії і прихід до влади надзвичайно здібного політика і дипломата Мандес-Франса у Франції. Він потрапив здобути довір'я дуже здиференційованого французького парляменту, зформувати стабільний уряд і спільно з прем'єром Великобрітанії Черчілом запропонувати нову форму організації европейських збройних сил.

З їх ініціятиви була скликана паризька конференція, яка винесла рішення включити всі европейські армії, в тому числі і майбутню німецьку, до Північно-Атлантійського Пакту. Коли постанови паризької конференції будуть ратифіковані парляментами всіх країн-учасниць, Німеччина автоматично стає суверенною державою. Парлямент Великобрітанії перший уже ратифікував паризькі постанови. В наслідок додаткових ґарантій США та Великобрітанії, Франція погодилася прийняти Німеччину в новий пакт. Ратифікацію того пакту ще дещо ґальмує спірне питання Сарської области.

Женевська конференція була великим тріюмфом „мирного табару". Молотов і Чу-Єн-Ляй були на ній не партнерами в переговорах, а переможними диктаторами. Захід пішов на всі поступки, що їх поставив большевицький бльок. Большевицька пропаґанда вміло використала ці успіхи, особливо в Азії. Провал брюссельської конференції ще більше був підсилив „правдивість" цієї пропаґанди. Але дальші події в Европі і особливо постанови паризької конференції показали Москві, що Захід все ж таки послідовно консолідується. Сильний натиск Москви на Париж, як показують події, не дає бажаного для Москви наслідку. Мандес-Франс заявив готовість до зустрічі „чотирьох", але тільки по ратифікації паризьких постанов. Це означає провал московської політики, на який Москва дала відповідь постановами „празької конференції" своїх сателітів, зокрема проголошенням організації східньонімецької армії.

На Далекому Сході протягом 1954 року також відбулося багато різних конференцій і робляться заходи щодо організації відповідних пактів (з ініціятиви США). Уряд червоного Китаю заявив, що він мусить в найскоршому часі „визволити Формозу від панування національного уряду Чан-Кай-Ші. І вже було кілька спроб китайських большевиків висадити десанти на деякі менші острівці, але національні китайські війська їх відбили. Можна припускати, що ці спроби будуть продовжуватись. Це означає посилення „гарячої війни" большевиків в інших районах Азії — бо в Кореї і Індо-Китаї вже панує "мир".

На далекому Сході гостро стоїть проблема організації японської армії — так само гостро, як в Европі німецької. Проти організації цієї армії протестують Корея і національний Китай.

Але явна світова загроза від большевицької аґресії примушує провідні чинники всіх націй в Европі та Азії шукати способів ліквідації найгостріших антагонізмів поміж поодинокими націями і об'єднання їх для спільної оборони цивілізації і культури.

Спростування УНҐ

В часописі „Шлях Перемоги", ч. 39 від 21. 11. 1954, що його видає ОУН Бандери, появилося повідомлення, що „Українська Національна Ґвардія вступила до міжнаціональної організації „ЛАНОС", яку за допомогою Американського Комітету організує бувший гулаївець п. Василакий".

Це повідомлення не відповідає правді. УНҐ до ніяких організацій подібного характеру не входить.

Короткі вісті

Поміж Черчілом і маршалом Монтґомері виникла різниця поглядів на питання, хто має право рішення про застосування атомної зброї. Черчіль вважає, що це питання має вирішувати уряд, а Монтґомері — що військове командування. В противному випадку військове командування може такий дозвіл або не отримати зовсім, або отримати запізно, чим можуть бути спаралізовані стратегічні пляни.

*

Літакобудування в США та СССР робить колосальні поступи. За повідомленнями американських фахівців, СССР уже випробовує модель нової реактивної машини, яка має розвивати швидкість 4000 кілометрів на годину і досягати висоти лету 61 км.

*

Американська військова фльота отримала нову авіоматку тоннажем 60.000 тонн, кляси „Форестал". Це найбільша авіоматка світу.

*

Сенат США виніс догану сенаторові Мек-Карті за не прийняті в США методи зневаги людей при його роботі щодо викривання комуністичної аґентури в американській армії, державних урядах і установах. Конфлікт поміж комісією Мек-Карті та армією викликав розкол у республіканській партії.

*

Новий уряд Японії під проводом Іґіро Гатояма висловився за дальшу тісну співпрацю апонської політики з США і всім Заходом, але при рівночасному нав'язанні торговельних стосунків з червоним Китаєм та іншими країнами комуністичного бльоку.

*

Народній трибунал Єгипту засудив 2. 12. 54 на смерть атентатника на прем'єра, а також інших провідних членів „Мусулманського братства". Влада заборонила цю організацію, що до неї належить також бувший президент Єгипту ген. Наґіб.

*

Франція як перша країна „НАТО" вже отримала найновішої системи електронні автоматичні прилади для прицілювання зенітної артилерії, які наводять гармату на ціль скорше від швидкости авіяційного шуму і з точністю до однієї тисячної ступня.

*

Великобрітанія приспішеним темпом модернізує свою повітряну оборону. Всі старі тяжкі зенітні гармати йдуть на злам, а на їх місце приходять найновіші моделі і керовані на віддаль апарати, що їх частинно продукує сама Брітанія, а частинно купує їх в США.

*

Проблему військового транспорту Великобрітанія плянує розв'язувати за допомогою спеціяльних формацій гелікоптерів, що мають у великій мірі заступити автоколони.

*

Уряд США дуже активно розбудовує і модернізує цивільну оборону в усій країні. Там серйозно підготовляється громадська опінія до небеспеки біологічних, хемічних та психологічних середників війни і саботажу, що їх ворог може несподівано застосувати проти США.

*

Осінні маневри відділів прикордонної Охорони Німецької Союзної Республіки показали дуже високий рівень командного складу і прикордонників і особливу зіграність поміж командиром і вояком. Так само зброя, транспорт і всі технічні засоби стоять на вимаганому рівні.

*

Уряд Швеції вирахував, що йому дешевше обійдеться купувати атомні бомби, ніж продукувати їх в Швеції. Великобрітанія дала згоду продавати свої атомні бомби Швеції або іншим заприязненим країнам.

*

Маршал Монтґомері заявив, що коли вільний світ хоче пережити наступну світову війну, він мусить радикально змодернізувати свою мілітарну концепцію. Ці зміни мають полягати в застосуванні найновіших наукових і технічних засобів боротьби і в їх координації у ґльобальному маштабі.

Ліквідація Авакумова

Московське радіо 24. 12. 1945 повідомило, що там розстріляно заступника Берії, ген. Авакумова разом з 5-ма його співробітниками. Експерти совєтських відносин вважають цю подію продовженням акції партії по лінії обмеження впливів і влади поліційного апарату, що його був розбудував всесильний Берія. Ця держава в державі, ставши по стороні однієї з багатьох „партій" у партії, тобто клік, загрожувала б групі Маленкова.

Найдивовижніше виглядає обвинувачення проти Авакумова, що "він знищив велику кількість безневинних людей". Хто ж йому давав на це директиви? Маленков! Отже повинні бути ліквідовані не тільки виконавці, але й ті, що давали їм директиви.

ВОЛОДИМИР НАДДНІПРЯНЕЦЬ

Християнський солідаризм (II)

СВІТОГЛЯДОВО-ІДЕОЛОГІЧНІ ПІДСТАВИ

(ПОРЯДКОМ ДИСКУСІЇ)

I. Підстави органічної філософії християнського солідаризму

Органічна побудова світу і суспільства

Земля як геологічне тіло, рослинне царство і тваринний світ, людина як фізична особа і всесвіт як космос — усе має свою ієрархічну побудову. Все і кожне зокрема складається з найменших і найпростіших частин. Розглядаючи весь сучасний світ як наслідок постійного розвитку, ми розглядаємо його не як об'єднаність механічних частин, пов'язаних між собою тільки причинним зв'язком, але як єдину органічну цілість, як єдність багатообразности. Дії в цій єдиній цілості ми розглядаємо не як об'єднаність механічних процесів, але як наслідок органічного зв'язку, як органічну діяльність з певною цілеспрямованістю.

Найбільш наочну органічну будову частин одного цілого дають біологічні організми, починаючи від найпростіших тварин до сучасної людини. Окремі частини людини як органічної істоти: серце, легені, шлунок і т. д. складають один організм. Порушення праці однієї з частин негайно впливає на все ціле.

Звідси висновок, що окремі частини одного організму працюють у заємодії солідарно. Коли солідарність порушується, наступають хоробливі явища, і коли солідарні дії не відновлюються, організм мусить відмерти. Під смертю розуміється перехід матеріяльних частин в інший стан.

Таке саме явище спостерігаємо в організмі всіх живих істот. Навіть штучні механізми, зроблені самою людиною, працюють безперебійно до того часу, поки їхні частини рухаються за солідаристичним принципом. Принцип солідарної взаємодії є підставою життя і внутрішнього розвитку. За цим принципом ідуть різні процеси — і під землею, і на землі, і над землею. Звідси ще один з найголовніших висновків, що солідаризм — явище неодмінне і закономірне!

Закономірність солідаризму діє і в національному та соціяльному житті людського суспільства. Людське суспільство є також органічне ціле, що складається з окремих частин — рас і націй; нації складаються з соціяльних груп або кляс. Місце кожної соціяльної групи або кляси в суспільстві визначається не володінням засобами виробництва або правом на власність, а тією соціяльною функцією, що вона виконує в організмі суспільства як цілого.

Жадна соціяльна група або кляса не є самовистачальна. Робітнича кляса не може продукувати без постачальників засобів і сирівців виробництва (в умовах капіталізму — приватних підприємств), технічної інтеліґенції — і навпаки. Соціяльна група працівників розумової та фізичної царин настільки складають одне ціле, що загальний розвиток без солідарної праці обох груп цілком неможливий. Без нормальної праці кляси селян, що продукують сільсько-господарчі продукти, неможливе існування самих соціяльних груп.

Кожне порушення солідарної праці поміж групами, що виконують різні соціяльні функції в суспільстві, нації чи державі, викликають хоробливі явища, кризи і т. д. Наприклад: недовиконання (з певних зрозумілих причин) своїх соціяльних функцій селянством на землях, опанованих комунізмом, є однією з підстав кризи на тих землях. Система клясової політичної диктатури комунізму порушує органічність цілого, солідарну взаємодію частин, і тому комуністична держава була, є і буде завжди в стані перманентної духової та матеріяльної кризи.

Це є наслідки порушення закономірности солідаризму і органічности цілого

На протилежність до солідарної праці бджіл, бобрів, мурашок тощо, що має характер інстинктивної взаємодопомоги на базі пристосування до обставин, солідаризм у людському суспільстві є свідомо цілеспрямований. Окремі частини суспільства так тісно і органічно пов'язані між собою, що доктрина клясової боротьби в суспільстві, проголошена як неодмінний принцип, є протиприродне явище для всього організму.

Природний солідаризм у суспільстві особливо наочно проявляється в родині як найнижчій клітині суспільства і в нації як у вищій. Особливо яскраво солідаризм як рушійна сила суспільства виявляється в часи небезпеки і в цілеспрямованому процесі для осягнення мети. Дослідники-біологи спостерігали і спостерігають це в світі тварин. Дослідники-історики — в історії народів та націй.

Дух солідаризму в суспільстві — наприклад, в нації — настільки перевищує все інше, що в 2-ій світовій війні керівництво міжнародного комунізму в Москві — для свого рятунку — апелювало не до окремих соціяльних кляс, а до солідаризму всієї російської нації. Цей факт з ідеологією комунізму, яка побудована на клясовому розщепленні суспільства і на обов'язковості боротьби кляс блискуче довів на практиці правильність органічного світогляду і самого принципу солідаризму.

Найбільш досконалим втіленням органічности будови і яскравим проявом принципу солідаризму є військо. Вся будова війська від роя через курінь, через дивізію до армії як найвищої організованої цілости являє собою єдиний організм. Органічність в армії є не тільки підставою її побудови, але й її дії. Сама військова дія, бій чи інша військова операція може вестися і осягнути свою мету (перемогу) тільки на підставі органічної взаємодії окремих частин і окремих родів зброї. Взаємодія танкових частин з летунством, що руйнує ворожі матеріяльні засоби, створює передумови для зайняття терену піхотою. Цією органічною взаємодією осягається виконання поставлених військових завдань.

На підставі дослідів науки і висновків з аналізи існуючого — християнський солідаризм визнає органічний світогляд. Органічний світогляд не протиставляє дух і матерію як рівні величини, але вважає, що ці два основні елементи тісно пов'язані в дії, при чому дух, як творець, є керівною силою, має пріоритет. Органічний світогляд не визнає, що тільки „свідомість визначає буття", але вважає, що свідомість і буття перебувають у постійній взаємодії як органічне ціле. При тому свідомість є функцією духу, а не самостійним творцем.

Сила розвитку

Визначення головної сили розвитку являє собою одне з осередніх питань у суспільному житті. В світі є дві основні тези щодо визначення факторів розвитку, які одна одну взаємно поборюють.

1) Ідеалістичний світогляд твердить, що головним фактором розвитку є гармонійна співпраця, що світ розвивається шляхом еволюції.

2) Матеріялістичний світогляд, особливо його крайня течія, марксизм, уважає, що головною силою розвитку є боротьба, що світ простує революційним шляхом.

Безперечно, що ідеалістичний світогляд, особливо так званий „конкретний ідеалізм" ближче стоїть до правди, ніж матеріялістичний марксизм. Але в світі, крім Творця, немає нічого досконалого. Тому на практиці не може бути абсолютного солідаризму і ще меншою мірою — абсолютної боротьби.

Органічний світогляд вважає, що головна сила розвитку є солідарна взаємодія частин цілого, бо навіть боротьба може бути лише при умові, що в середині самих таборів супротивників є солідаризм. Об'єднуюча солідарність є більш природним фактом, ніж роз'єднуюча боротьба.

Таким чином сама боротьба можлива лише на підставі внутрішньої солідарности тих, що борються. Солідаризм не відкидає безкритично і явища боротьби, але і не вважає її за головну підставу розвитку чи неодмінний фактор про-

Отаман Т. Бульба-Боровецъ

РЕВОЛЮЦІЯ ВІЙСЬКОВОЇ ДОКТРИНИ

Війна це, — як сказав військовий клясик Клявзевіц, — продовження політики. Вона ведеться в ім'я якихось політично-соціяльних концепцій, що їх хтось хоче силою накинути комусь іншому, а той інший при тому обороняє свої позиції.

Збройна сила є складовою частиною національної політики кожної країни. Вся наука й техніка насамперед є допомоговим засобом кожної армії. Всі ресурси кожної країни також стоять насамперед до диспозиції збройних сил. Всі винаходи, від найдавніших часів аж до атомової енерґії включно, були наслідками шукання допомогових засобів для ведення війни, а щойно потім застосовувалися для мирних потреб суспільства.

Тим то й сама наука про війну змінюється залежно від загальних змін, що їх несе кожна історична доба людства. Зміну цієї науки приносить і наша атомова доба. Започаткування комунізмом та наці-фашизмом соціяльно-тотальних воєн, з однієї сторони, і винахід атомової, водневої та бактеріологічної зброї, вдосконалення далекосяжної стратегічної авіяції, винахід керованих радаром на віддаль самолітаючих апаратів та відповідних метод їх поборювання, можливість закинути першої-ліпшої величини морсько-повітряний десант дослівно в кожний пункт земної кулі, уможливлення організації великих партизанських армій в середині кожної держави ітп., ітп., з другої сторони, — призвели до того, що сучасна наука про ведення війни переживає революцію. Ця наука мусить пристосовуватися до тих всіх політично-соціяльних та наукових і економічних процесів, що їх несе атомова доба.

Всі уряди, генеральні штаби, наукові та дослідні ляборатрії, установи й різні інші подібні організації всіх країн гарячково працюють над виготовленням нових політично-соціяльних, організаційних, технічно-матеріяльних та стратегічно-оперативних засад ведення війни. Ці шукання в основному йдуть двома лініями: перша — соціяльно-політична й технічно-організаційна, друга — тільки технічно-організаційна. Першу лінію застосовує СССР з його східнім бльоком. Другу лінію застосовують США з їхніми західніми союзниками. Большевизм перебуває в офензиві, висуваючи нові політично-соціяльні концепції, спеціяльно опрацьовані для кожного континенту і кожної країни окремо. Для опанованих країн Москва несе інтернаціональний комунізм, для колоніяльних країн — націоналістичний шовінізм, а для капіталістичних країн — гасло „все для народу". США і цілий західній бльок у дефензиві, вони обороняють свої старі позиції. Тут нема ніякої нової політичної концепції, ні нової соціяльної програми, ні централізованого спільного керівництва, ні однозгідности поглядів на всі проблеми, як це є в східнього противника.

З чисто військового погляду ведення війни поняття стабільного суцільного фронту стає майже пережитком. При новій тактиці, що її диктує атомово-воднева та бактеріологічна зброя плюс великі партизанські армії та десантні можливості в глибоке запілля противника, — про суцільний стабільний фронт у майбутній війні правдоподібно буде тяжко говорити. Скоріше може бути мова про менші та більші маневруючі маси військ на тій чи тій території. Ясна справа, що, помимо всіх досягнень науки й техніки, основну ролю далі буде відогравати жива людина, що всіма тими засобами диспонує. З таких причин либонь усі воюючі сторони й приділяють основну увагу тій живій людині. Вояк мусить бути не тільки добре забезпечений матеріяльними і технічними засобами, але й відповідно політично вишколений та вихований на глибоких ідейних засадах, щоб ворожа пропаґанда не вивела його з ладу разом з усіма технічними засобами. Війна в Китаї, Кореї, Індо-Китаї та Індонезії показала, як большевицькі армії вишколюють свої кадри політично. Натомість сам президент Айзенгауер, по скандальному неповоротстві кількох американських вояків з большевицького полону в Кореї, публічно заявив, що „американських вояків ніхто навіть не думав політично вишколювати". І тут же президент визнав, що це велика помилка американського уряду, яку треба негайно виправити. Отже, як бачимо, большевицька наука помалу починає набирати права громадянства й на Заході.

Другим пережитком стає дотеперішня організація самої армії, міряна численністю та кількістю основних оперативних одиниць — дивізій. Коли ще в останній війні, приміром, совєтська армія, зреорганізована та всесторонньо забезпечена Америкою, мала змогу в другій фазі війни перейти до офензиви проти німецької армії головним чином переважаючою в кілька разів людською масою, то сьогодні при застосуванні самої атомової артилерії така можливість відпадає. Велика концентрація людського матеріялу рівнозначна з самогубством війська. Тим то виникає потреба децентралізації та зовсім іншої організації військ. Основна оперативна одиниця — дивізія — тепер уже не може складатися з 13 — 18.000 вояків, а тільки з 3.500 — 4.500 людей, залежно від роду зброї. Кожна така нова оперативна одиниця в нових умовах ведення війни мусить бути повністю самовистачальною в своїх оперативних діях. Але, з другої сторони, вона не має права втратити централізованого командування її операціями та засобів постачання. Тут відпадає потреба утримувати великі штабові апарати, але зате зростає потреба на більше число нового типу командирів та їх штабових апаратів.

Кабінет ученого та ляборатія сьогодні стають невід'ємною частиною армії. Вони приносять армії колосальну допомогу. Бриґади топографів з їх новими поліграфічними апаратами при армії протягом кількох хвилин дають нові топографічні мапи, з нанесенням усіх змін ситуації противника. Мало того, вони також мають змогу протягом кількох хвилин за допомогою модерних телеапаратів закидати ті карти за сотні кілометрів. Радіослужба дає змогу необмеженого зв'язку найменшої бойової одиниці з першим-ліпшим командним пунктом. Модерні далековидні апарати та телевізія й радіозв'язок сьогодні дають змогу повної контролі ситуації противника, відповідного керування операціями й координації дії всіх родів зброї. Інженерно-піонерська служба сьогодні спроможна „в одну мить" зруйнувати та наново збудувати цілі шляхи, мости, залізниці, аеродроми, фортифікації, окопи, завалити яри та ворожі вовчі ями та збудувати цілі підземні оселі для вигідного відпочинку фронтової резерви.

Перед великою загрозою тепер стає панцерна зброя. Проти неї виступає нова ракетно-вогнеметна та всяка інша протипанцерна зброя, супроти якої панцер стає безрадним. Є поважна небезпека, що панцер також за деякий час може зробитися пережитком — як неповоротка й завелика ціль для протипанцерної зброї, як це вже сталося з занадто великими морськими бойовими та транспортовими одиницями, що їх тепер уже менше будують.

У питанні постачання прифронтової смуги та маневрування військ особливу ролю починають грати гелікоптер та інші літаки, що мають змогу стартувати й приземлюватися в кожному місці, без посадної площі. Ці машини запроваджують революцію в поняття маршу армій. Коли досі марш армій мірявся десятками кілометрів на добу, то сьогодні він уже міряється сотнями кілометрів, залежно від ситуації. Постачання пальним усіх мотоколон та авіяції в модерній армії провадиться за допомогою еластичних переносних нафтосмоків, що мають змогу тягнутися сотнями й тисячами кілометрів від нафтобази за даною оперативною групою. В критичних ситуаціях ворожого оточення авіяція та гелікоптери дають змогу всестороннього постачання та плянового „відступу" військ під охороною своїх винищувачів.

Винахідницький дух у всіх країнах світу далі гарячково працює над новими видами зброї та удосконаленням технічних засобів ведення війни.

Проти кожного виду нової зброї автоматично з'являється протизброя. Тому крім усіх вище згаданих досягнень військової техніки кожна країна дуже боїться допустити до нової світової війни. Смертоносні бактерії вітер може занести на власну територію. Атомово-воднева зброя — це радше масове винищування цивільного населення замість військ ворога. Крім того, її радіоактивні речовини також можуть вразити зовсім іншу територію. Найголовніше ж те, що цю зброю мають обидві протилежні сторони. Протиатомова оборона противника має змогу розбивати бази цієї зброї та збивати атомоносні апарати над територією їх власника. П'яті колони, десантні війська та партизанські армії мають змогу великих всебічних диверсій та рвати всі шляхи постачання й винищувати всі бази в найглибшому запіллі противника. В цьому роді ведення війни большевики є справжніми майстрами.

Військова доктрина СССР насамперед базується на політично-соціяльному факторові, а щойно потім на матеріяльно-технічних засобах як допомогових факторах. Явну перевагу Заходу над СССР та його бльоком у технічно-матеріяльних засобах большевицька стратегія вирівнює своєю незвичайно гнучкою політикою. При сучасній політиці Заходу, з її колосальними протиріччями та нерішучістю, большевицька стратегія має в своїх руках абсолютну ініціятиву і може зовсім безкарно маневрувати своїми силами в СССР та цілому світі, як їй найвигідніше.

Правда, деякі проблески політичного спротиву Заходу комунізмові вже бачимо: в США заборонено комуністичну партію, як п'яту колону Москви. Але зате події у Франції та архікомпромісова політика супроти комуністичного бльоку Великобрітанії заводять антикомуністичний фронт Заходу в сліпу вулицю.

„Український Комбатант"

Союз Українських Ветеранів у Німеччині видав 2-ге число свого органу „Український Комбатант". Сердечно вітаємо цей почин і рекомендуємо часопис усім нашим читачам.

ґресу. Солідаризм визнає, що в природі, особливо в тваринному світі, є елементи антагонізму. Але це не суперечить органічній будові світу і солідаризмові, воно лише доводить, що органічність у своєму розвиткові не осягло ще ідеальної досконалости.

Випадки антагонізму в тваринному світі, де солідарність виявляється в взаємодопомозі на базі інстинкту, не можна переносити на людське суспільство, де солідаризм має характер свідомої дії. З погляду солідаризму твердження Геґеля, що „протиріччя є душа розвитку", або теза Леніна, що „розвиток є боротьба суперечностей", є лише зловживанням протиріч як явища. Безперервних, безконечних протиріч не існує.

Солідаризм ак ідеологія, що визнає органічний світогляд, вважає, що протиріччя можуть мати і позитивний характер — якраз тому, що процес їх перемагання мусить скріплювати самі сили солідаризму. Наприклад: протиріччя між двома націями скріплюють солідарність кожної з них.

Солідаризм визначає наявність протиріч як природні недосконалості. В стремлінні до досконалости протиріччя будуть зменшуватися і, врешті, втратять свій первісний характер. Протиріччя й боротьба розглядаються як моменти тимчасових наслідків недосконалости органічного цілого, але не як постійний стан, в якому мусить перебувати світ. Всеобіймаюча вічна боротьба також суперечить природним інстинктам самозбереження і рівнозначна фантастичній тезі: „війна всіх проти всіх".

Виходячи з цих засад, солідаризм визнає, як це вже стверджено і науковими дослідами, і історією, що світ і взаємини в ньому розвивалися головне шляхом еволюції. З цього народжується найголовніше питання: ставлення солідаризму до революції як кульмінаційної точки окремого процесу боротьби в частині одного цілого (наприклад, у середині однієї нації).

Порівнюючи революцію з вибухом, солідаризм уважає її окремим, тимчасовим критичним моментом у процесі взаємодії. Разом з тим стверджується, що в своїх кінцевих наслідках революція призводить до поновлення порушеної органічности й солідарности. Переносячи цей погляд у площину суспільних відносин, ми вважаємо, що коли деструктивною силою у суспільстві або нації порушується органічність і солідарність, в окремих випадках і в межах окремого відрізку часу революційна метода, як засіб привернення первісного фактору органічности, може бути необхідним і навіть позитивним явищем. При цьому вселюдське розуміння добра і зла і норми вселюдської етики визнають цілеспрямованість революції як позитивне або неґативне явище. При позитивній цілеспрямованості і вселюдських нормах етики революція може бути побічним фактором розвитку. Частина не може бути протиставлена цілому, тому загальнонаціональна свідомість і солідарність завжди будуть вищі за „клясову" або „групову" самосвідомість.

Людина і вільність. Індивідуум і колектив

У філософічному аспекті солідаризм розглядає людину як самоцінну особистість, як свідомий осередок суспільного буття. Особистість як „я" вміщає в собі єдність багатообразности духового й матеріяльного порядку. Тому особистість є також органічна.

Соціяльна самосвідомість у поєднанні зо здібностями творити робить кожну людину як особистість незамінною. Здібність і готовість особистости служити так званим „надособистим" вартостям визначає ролю особистости в історичних, національних, соціяльних та інших процесах, які створюють суспільні цінності.

Але особистість не можна брати абсолютно відірвано від реальної дійсности, де вона перебуває. Реальна дійсність буття може не визначати свідомість особистости, проте впливатиме іноді на особу й підсвідомо. З другого боку, людина як особистість, силою свого духа, що виявляється в її волі, може не тільки впливати на реальну дійсність, що її оточує, але навіть, змінювати її. Тисячі прикладів з історії різних народів і націй це стверджують.

Реальна дійсність насамперед повинна містити в собі вільність. Мова не про так звану неґативну вільність, що доходить до сваволі й анархії чи до вільности пригнічування людини людиною або людини державою. Мова йде про позитивну вільність, яка характеризується передусім вільним вибором об'єктивних цінностей.

Вільність самосвідомости особи повинна диктувати їй ставлення до тих чи тих об'єктивних цінностей. Вільність в органічному розумінні є взаємодія зовнішніх причин з вольовою здібністю особистости.

Питання індивідуалізму та колективізму з площини соціяльної філософії виросло в величезну світову проблему взаємин між індивідом чи особистістю і колективом або суспільством. Різна інтерпретація розумінь індивітуалізму й колективізму потягли за собою створення суспільних форм, які розбивають солідарну єдність самого суспільства.

Індивідуалізм, як філософічну підставу розуміння особистости, побудовано на цілком правильних засадах, що особистість є найціннішим скарбом і що цій особистості належить вільність. Але неґативною стороною індивідуалізму є виправдання еґоїзму, який протиставляє себе колективові або спільноті. Звідси в практиці життя егоїстичний індивідуалізм часто перетворюється на свободу сваволі. Юридичні норми, викладені в законодавстві, повинні обмежувати це свавілля, проте вони не досягають мети. Особиста психологія індивідуума раз-у-раз не збігається з юридичними нормами, а відсутність сталих етичних принципів, разом з відсутністю почуття суспільности, призводить до конфлікту індивідуума з інтересами власного суспільства.

Як заперечення недоліків індивідуалізму народився колективізм. Але в процесі свого розвитку колективізм відкинув позитивні сторони індивідуалізму і звів проблему взаємин у суспільстві до пригнічення особистости. Доктрина некритичного суспільного підпорядкування особи колективові виявилася в надзвичайних обмеженнях особистої ініціятиви і творчости. Різне протиставлення розумінь „я" і „ми" доводить крайні течії колективізму до абсурду. З крайньої течії колективізму народився тоталітаризм як політична система.

Солідаризм вважає „я" і „ми", індивідуума й колектив єдиним органічним цілим. Індивід є підставою колективу, і взаємини між особистостями в суспільстві побудовано на колективній свідомості індивіда. Повинна бути знайдена така солідарна форма, де інтереси індивіда й колективу в загальному були б тотожні.

Етична норма моральної відповідальности індивідуума за колектив повинна стати однією з підстав переходу розуміння „я" в розуміння „ми". Колективна особистість, де інтереси індивіда є інтересами колективу, являє формулу, яка найкраще визначає характер досконалого колективу.

Християнська етика як моральна підстава соціяльного солідаризму

Практика життя XX сторіччя, розвиток техніки випередив свідомість людини, утворила такі умови, що утилітаризм став майже загальною основою етики. Принцип утилітарної етики виявився в гаслі, що користь є основою оцінки вартостей. Такий принцип, не кажучи вже про його моральну низькопробність, загрозив самому фізичному існуванню суспільства в атомовій добі.

Виходячи з християнської етики в розумінні добра і зла солідаризм ставить моральні закони на перше місце. Для суспільства добром можна вважати все те, що робиться з доброї волі для більшости людей і сприймається цією більшістю вільно, без жадного примусу.

До категорії так званих неґативних вартостей належить і суспільне зло: національна й соціяльна несправедливість, економічні кризи, політично-соціяльний терор тощо.

Соціяльним злом вважається все те, що меншість накидає більшості в своїх групових інтересах, шляхом духового й фізичного насильства. Але суспільне зло мусить оцінюватися не тільки з утилітарного погляду. Оцінка зла в свідомості людей повинна сприйматися насамперед з погляду християнської моралі.

Сучасні ідеології не приділили належної уваги одному

Майор Б. Л — к

Органи Безпеки СССР

Від редакції. В числах 9, 11 і 12 часопису „Меч і Воля" були подані описи побудови совєтських органів МВД, ГУГБ („Главное Управление Государственной Безопасности") і ГУ ОП („Главное Управление Пограничной Охраны"). З уваги на актуальність теми ми продовжуємо серію цих статтей.

В міжчасі в органах безпеки СССР зайшли знову зміни. ГУГБ (колишнє МГБ) знову виділено з системи МВД (управління залишились ті самі) і утворено окрему установу під назвою „Комитет Государственной Безопасности" під керівництвом А. Й. Сєрова. Крім нього, в комітет входять: 1) міністер внутрішніх справ (МВД , 2) секретар ЦК КПСС і 3) представник Генерального Штабу — керівник ГРУ („Главное Разведочное Управление"). Цьому останньому й хочемо сьогодні присвятити трохи місця.

„Главное Разведочное Управление" (ГРУ) є відділом Генерального Штабу. Завданням ГРУ є вести стратегічну та тактичну роботу для совєтської армії.

ГРУ розподілене на оперативні підвідділи, що діють у поодиноких країнах за м/б такою самою схемою, як ИНУ КГБ („Иностранное Управление Комитета Государственной Безопасности", дивись „Меч і Воля", ч. 11, стор. 5).

Найбільш будуть цікавити наших читачів, мабуть, способи, засади та методи роботи ГРУ і його найнижчих клітин, що діють у поодиноких країнах.

Керівником розвідчої сітки ГРУ в даній країні є резидент. Засадниче резидент ніколи не мешкає в тій країні, резидентом якої він є. Він мешкає в одній з сусідніх країн і з неї керує всією роботою. Йому гостро заборонено розвивати будь-яку роботу проти країни свого замешкання. Коли випадково трапляються якісь матеріяли чи джерела здобування матеріялів у країні його замешкання, він негайно передає їх резидентові цієї країни. Цей другий може мешкати в країні операцій резидента. Це пояснюється тим, що кожна країна в першу чергу бореться проти елементів, що працюють проти неї.

Резиденти в засаді ніколи не бувають громадянами СССР, як і громадянами тієї країни, в якій вони мешкають. Резидент мешкає офіційно, бувши добре законспірованим. Він не анґажує інформаторів і не утримує з ними жодного персонального зв'язку. Сіткою інформаторів він керує при помочі посередників і зв'язкових, старанно дбаючи про те, щоб його особа була відома якнайменшому числу людей.

В завдання резидента входить: контролювати сітку, давати напрямні для її праці, реґулювати фінансові справи, збирати матеріяли та їх опрацьовувати, передавати їх до централі ГРУ, розбудовувати шляхи контакту з централею і т. д.

Основну роботу проводять т. зв. посередники. Вони можуть бути громадянами країни, в якій працюють. Вони збирають матеріяли і анґажують нових співробітників. Особисто дуже рідко знають резидента, з яким зв'язані тільки при помочі зв'язкових.

Головним джерелом інформацій і резервуаром аґентів є комуністичні партії в даних країнах. В ГРУ вони мають псевдонім „сусід". В кожній КП є вищий урядник, що має завдання постійно збирати інформації від членів і прихильників і при помочі посередника пересилати їх резидентові. Контакт резидента з КП відбувається в засаді тільки при помочі посередника і дуже рідко — особисто. Хібащо в дуже важливих справах. Цей урядник стало підшукує потрібних аґентів і їх прізвища передає посередником далі резидентові, який повідомляє про їхні прізвища і про можливості праці централю ГРУ. Централя при помочі ИНУ КГБ провіряє їх і передає резидентові своє рішення. При позитивному рішенні ці новозавербовані співробітники, перейшовши пробний час, прикріплюються до одного з посередників, зв'язок з яким проходить теж найчастіше за посередництвом зв'язкових. Ці новозавербовані аґенти автоматично вибувають з праці в інформативному відділі КП.

В житті сітки ГРУ для всього вживаються виключно псевдоніми. Кожний працівник, кожна країна, кожна технічна річ мають свою назву, і обов'язково вживається тільки вона.

Одною з найтрудніших справ у праці кожної сітки є зв'язок з централею ГРУ. Чого варті найкращі інформації, коли нема змоги передавати їх до Москви? Всі інформації пересилаються завжди зашифровано. В мирний час їх пересилають мікрофотографією або писаними симпатичними чорнилами у формі листів до іншої країни на відповідну замасковану адресу, а звідтам за посередництвом знову ж таки спеціяльних посередників їх передають совєтському військовому аташе, який скеровує все до централі. Таким способом централя ГРУ утримує теж контакти з поодинокими резидентами. В час війни найбільше вживається радіозв'язок. Коли через якісь обставини резидент утратив контакт із централею ГРУ, то лише в такому випадку він його може нав'язати знову за посередництвом військового аташе, до якого він зголошується, але ніколи в тій країні, де він мешкає, або в країні його операцій. Це мусить бути якась третя країна.

Резидент час від часу зустрічається з кур'єрами, що прибувають безпосередньо з централі. Зустрічі ці відбуваються знову таки на терені третьої держави. Найчастіше ціллю цих зустрічей буває одержання відповідного інструктажу або грошей. Одначе грошові справи найчастіше полагоджується при помочі кур'єрів. На утримання своєї сітки резидент одержує стільки, скільки його співробітники потребують на утримання, відповідно до свого соціяльного становища. Ставка, нпр., резидента становить 250 — 500 долярів, а посередника чи інформатора — 100 — 200 долярів місячно.

Працівники аґентурної сітки ГРУ зараховуються в склад Совєтської армії. Їм дають відповідні військові ранґи і за добру працю нагороджують орденами, які їм вручаються лише після повороту в Совєтський Союз. Згідно з приписами, по п'ятьох роках праці кожний такий аґент мав би повертатися до Совєтського Союзу, але в практиці це буває дуже рідко. Коли хтось і повертається, то хіба для перевишколу, підготування для інших завдань чи для перекинення до іншої країни. ГРУ, притягнувши раз когось до своєї аґентурної роботи, так легко вже не випускає з своїх лап. Аґентові лишається або далі працювати, або... чекати на своє знищення.

Особливу увагу розвідчі органи СССР приділяють політичній еміґрації поневолених московським комунізмом народів.

Справами політичної еміґрації займаються майже всі відділи органів безпеки і ГРУ, але загальне керівництво спочиває в руках кол. посла СССР в США — Панюшкіна.

Співпрацюючи з усіма відділами органів безпеки, Панюшкін має до розпорядження майже необмежені матеріяльні засоби і можливості інфільтрації аґентури до лав еміґрації. Методи праці органів безпеки СССР є дуже примітивні і за довгі роки панування комунізму майже не змінилися. Ті самі методи, яких терористичні органи комунізму вживали давніше, нпр., у справі відомого „Тресту", вживаються і тепер.

Боячися більш за все відриву від СССР національних республік, зокрема України, совєтські органи безпеки часто організовують і фінансують такі еміґрантсько-політичні організації і їх пресу, які кричать проти „розчленування Росії" і провадять політику збереження російської імперії.

Улюбленою методою є провокація при помочі завербованих аґентів з середовища еміґрантів, зокрема серед тих, які за роки еміґрації здобули собі серед еміґрантів довір'я і пошану. Аґентура, прикриваючись ім'ям політичних противників комунізму, використовується перш за все для поширення розкладової роботи серед еміґрантських політичних організацій, для збирання першоджерельних інформацій про еміґрацію і для скеровування праці керівництва політичних антикомуністичних організацій в провокаційний бік, потрібний у даний момент для КПСС.

Ця аґентура, з авторитетними для еміґрації іменами, має також завдання викликати в еміґрації примиренче ставлення до комунізму, як ідеї, через ґльорифікацію окремих комуністів, популяризацію колишніх опозиційно-настроєних комуністичних діячів тощо. Така праця, як правило, прикривається димовою завісою національно-визвольної боротьби.

Для виконання своїх завдань така аґентура за всяку ціну старається пролізти до керівництва політичних організацій, особливо в різні координаційні центри. Справа Крутія є дуже яскравим прикладом. Немає сумніву, що найближче майбутнє принесе нам ще багато несподіванок.

Терор проти родичів політичних еміґрантів, купівля окремих людей за гроші, обіцянки прощення минулих гріхів, вбивства і викрадання політичних діячів, компромітація їх перед урядами держав, де вони мешкають, засилка аґентури як „утікачів" — таким є арсенал засобів боротьби КПСС з політичною еміґрацією.

Через необережність еміґрантської преси совєтська розвідка має дуже багато матеріялів безпосередньо з наших газет та журналів. Совєтська розвідка використовує, нпр., у газетах „відділ розшуків". Прикриваючися формою полеміки в газетах, совєтська аґентура часто намагається розкрити псевдоніми авторів антикомуністичних праць, щоб потім органи безпеки СССР могли їх шантажувати, послуговуючися для цього їх родичами по той бік залізної завіси.

Мусимо тут наголосити, що розкриття совєтської аґентури в наших лавах є наше першочергове завдання. Для цього ми в першу чергу мусимо навчитись аналізувати політичну лінію і методи дії окремих середовищ та окремих осіб. Правильна аналіза часто викриває провокаторів. Мусимо не закривати очей на фінансові можливості окремих середовищ і осіб, вияснюючи їх джерела. Аналіза поводження окремих осіб і правильна оцінка їхніх дій унеможливить дальшу провокативно-аґентурну працю осіб, подібних до Крутія.

Праця совєтських органів безпеки серед політичної еміґрації вимагає обширшого висвітлення, і до цього питання ми ще повернемося в найближчих числах „Наступу".

❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄

з найважливіших світових питань, що визначає взаємини між людьми, націями й державами: етиці. Ця помилка мститься тепер у практичних відносинах між людьми, між націями й державами. Центральне питання етики: взаємини між метою й засобом — не знайшло свого правильного розв'язання в філософічних підставах більшости сучасних ідеологій. Тому вимога християнської етики, щоб високої мети досягалося не будь-якими, але відповідно чистими засобами, — занедбана. Принцип „мета виправдує засоби" безперечно дискредитує саму мету. Таким чином етика як теорія значною мірою визначає практику суспільного життя.

Філософ Кант зформулював так звану „етику обов'язку", тобто мораль на підставі заклику сумління. Коли сумління матиме християнський критерій добра і зла, то це й буде тією надособовою вартістю, від якої залежить доля людства як соціяльної спільноти.

З погляду християнської етики готовість до саможертви сама з себе ще не є абсолютно високою духовою вартістю. Ми знаємо приклади, коли люди жертвували свідомо своє життя для антиморальної ідеї, скажімо — для перемоги тоталітаризму або за принципи накидання волі меншости більшості. Така жертва має неґативний характер самоцілі і є неповноцінною. Формула „загальне добро" мусить мати ідею служіння моральним, понадособистим цінностям. Це служіння може мати моральну цінність у жертвенності і служінні для цілого, скажімо — для нації або суспільства.

Зловживання формулою „загальне добро" в наші дні стало постійним явищем. Служіння, наприклад, нації, як одній з найвищих цінностей в суспільстві, люди підміняють служінням партії або клясі. При чому аспект такого служіння є завжди еґоїстичний, бо сама нація розглядається як частина своїх і чужих. Світ абсолютних цінностей — віри в Бога, правди, любови і краси — через відсутність загальнолюдського критерія стає умовним, і це провадить до духового занепаду, що своєю черґою робить матеріяльне життя нестерпним.

Солідаризм визнає, що любов до окремої людини в світлі правди й краси поширюється до найвищих суспільних форм: любов до однієї людини переростає в любов до нації або суспільства. Звідси принцип, що вища основа морального закону, стремління до добра одиниці виростає до стремління до добра колективу, а не навпаки. Коли вищий моральний закон, що випливає з християнського розуміння добра і зла, стане загальнолюдським принципом у світі морального обов'язку, тоді соціяльний світ суспільства набере характеру досконалої органічности і солідаризму як дії в найкращому значенні цього слова. В цьому є вихід з того становища, в якому суспільство опинилося в нашу переходову добу.

II. Ідейно-політичні засади

Нація

Солідаризм розглядає націю як найвище органічне об'єднання в суспільстві нашого часу. Сам розвиток племен чи народів до нації є можливий тільки в солідарній свідомості, в почуванні себе як нації. За елементи, що творять об'єднання людей як націю, солідаризм визнає: загальну культуру, загальну економіку, загальне історичне минуле, загальне родове походження тощо. Але головне, що об'єднує націю, є спільність інтересів для осягнення загальнонаціональної мети в майбутньому.

Нація є основною складовою частиною світового суспільства, і через солідарні дії націй скріплюється органічна цілість і світового суспільства. З цього погляду така ідея, як „міжнародна солідарність пролетаріяту", побудована на принципі єднання носіїв тільки суспільно-економічної функції, провадить до розбиття нації, а тим самим і всього суспільства як органічного цілого.

Практика політичного життя суспільства довела, що коли націю розглядають ізольовано від світового суспільства, то це логічно приведе до створення ідеологій з засадою вищости однієї нації над іншою. Шкідливість такого погляду не потребує доказів. Погляд вищости однієї нації над другою викликає так званий шовінізм, що може набрати зоологічних форм. Шовінізм — це протиприродне відокремлення, що ізолює націю від суспільства як органічного цілого. Тим самим у середині нації він поширює обмеженість у сприйманні загальнолюдських цінностей. Це гальмує природний розвиток нації і раз-у-раз ставить під загрозу існування національної державности.

Солідаризм визнає здорову національну свідомість, яку можна назвати здоровим націоналізмом. Націоналізм, як моральне розуміння конечности служіння і жертвенности для нації, через націю служить всьому людству. Соціяльне життя людства не терпить протиставлення частини цілому. В цих випадках до домінуючого становища приходить одна кляса або, як це показала практика життя, виникає монополія влади однієї партії. Тому солідарність, як взаємодопомога і взаємодія в одному органічному цілому нації, є єдина можливість уникнути середнаціональних струсів і тоталітаризму. Виниклий з порушення солідарности в нації тоталітаризм обов'язково створює передумови для зударів поміж націями. Роля людини в національному організмі, як свідомого чинника національного буття, є центральна. Ступінь значення кожного визначається не його клясовою ознакою, але тільки виконанням тієї чи іншої національно-соціяльної функції.

Носіями ідеї національної єдности й національного розвитку повинні стати ті, хто найбільшою мірою здібні до творчочти для добра нації. Труднощів з наявности різних народностей у національних державах солідаризм не знає. В політичній площині в національній державі всі, хто мають державну приналежність, рівні перед законом. Вони мають рівні права й рівні обов'язки. Взаємини між націями солідаризм реґулює з погляду органічної цілости світового суспільства.

З погляду солідаризму, як ми його розуміємо, щоб досягти принципової рівности націй, потрібна ліквідація несамостійних територій з національним населенням, організація національних держав на етнографічних теренах. Національним державам, що існують, але мають лише псевдосуверенність, мусить бути привернена справжня суверенність. Можливі в дальшому, з розвитком суспільства, і міжнаціональні об'єднання, але вони можуть складатися тільки між цілковито суверенними націями-державами на підставі абсолютної вільности вибору. Органічний світогляд розуміє створення єдиного цілого у випадку міжнаціональних спільнот на підставі об'єднання повноцінних частин.

Державну форму національної спільноти солідаризм не передрішує, бо вважає вирішення цього питання прероґативою нації. Але вважає, що ця форма повинна мати підставою не диктатуру, лише народовладу. Носії державної влади відповідають перед народом.

Сама держава повинна будуватися як правова, на універсальних вселюдських підставах права. Клясове, расове або інше подібне розуміння права виключається. Згідно з таким розумінням будови суспільства, виходячи з органічного світогляду і засад солідаризму, стверджується й соціяльно-економічна концепція.

Соціяльно-економічна концепція

Національне чи народне господарство солідаризм розглядає також як єдине органічне ціле. Солідарна взаємодія в соціяльному розумінні забезпечується такою економічною системою, де людина не може бути об'єктом експлуатації та де кожний зокрема і всі разом об'єднані загальною цілеспрямованістю. Така система мусить поєднувати в собі як органічне ціле такі основні фактори: людину, засоби виробництва і національно-суспільний порядок держави.

Організація господарства повинна бути побудована таким способом, щоб, з одного боку, не дати можливости нагромадження великих капіталів у руках приватних осіб, а, з другого боку, щоб звести бюрократичну державну опіку над господарством до потрібного мінімуму. В цьому лежить ключ до ліквідації соціяльних конфліктів. Економічна нерівність при такому порядку мінімальна і виникає тільки з різниць у здібностях до творчости, в ініціятиві, кваліфікації тощо. Така різниця є природною.

Нам здається, що соціяльно-економічна концепція побудови народного господарства в самостійній українській

Морське озброєння СССР

(Спроба характеристики)

Перед другою світовою війною совєтська пропаґанда особливо підкреслювала непереможність своєї воєнно-морської фльоти. Можна сміло сказати, що на фльоту припадало щонайменше 40% реклями і вихвалення збройних сил СССР.

Що ж показала друга світова війна?

З самого початку війни морська фльота СССР була фактично заблокована в її базах. Німецька фльота з Північного Німецького моря пройшла майже до Кронштадту. Бойові кораблі німецької фльоти не раз навіть підтримували свої наземні війська вогнем з моря на підступах до Ленінґраду. Японські підводні човни безкарно діяли вздовж далекосхідного побережжя СССР. В Чорному морі сталося те саме. Чорноморська фльота була примушена шукати порятунку в самоблькаді в новоросійському порту.

Само собою випливає питання: що було причиною всіх тих невдач?

Шукати цієї причини в особовому складі фльоти, тобто в моряках, не можна. Оборона севастопольської фортеці, берегових укріплень на горі Колдун біля Керчі, а також бої частин морської піхоти, зокрема 73 ої морської бриґади при обороні Керчі, показали, що боєздатність особового складу як фльоти, так і берегової оборони та морської піхоти була подивуварта. Отже, особовий склад тут ні при чому. Причини поразки треба шукати глибше, а саме — в технічному рівні країни і самої фльоти.

Морська фльота СССР перед останньою війною з технічного боку стояла дуже низько. Бойові кораблі на 70% були старими, побудованими ще перед першою світовою війною. І хоч большевики їх модернізували, все ж вона залишилася, висловлюючись морською термінологією, „старими калошами". А та частина бойових кораблів, яка була новіша (це стосується зокрема підводних човнів та москитної фльоти), все ж була за своєю конструкцією застарілою. Тоді як Німеччина робила найбільший натиск в морському озброєнні на підводну та москитну фльоту (перша — для далеких дій, а друга — для оборони побережжя), СССР мав тільки два типи підводних човнів: „Малютку" — для прибережної дії і „Щуку" — для далекої дії. Обидва ці типи були застарілими.

Не краще стояла справа з постачанням. Коли наземні війська в перших роках війни часто були примушені жити на „підніжних харчах" чи вживати трофейної зброї, то за фльоту немає чого й говорити. Часто торпедні катери не могли атакувати ворога гільки тому, що не було торпед, і т. д. Але по закінченні минулої війни совєтська фльота зовсім змінила своє обличчя. Совєтський крейсер „Свердлов", що прибув до Лондону на свято коронації, звернув на себе увагу всього Заходу, бо він був високомодерною морською бойовою одиницею з добре вишколеною залогою.

Зміна обличчя совєтської фльоти сталася за рахунок того, що совєтському Союзові (з вини альянтів) припала найбільша кількість бойових кораблів держав Осі і морських винаходів цих держав. Так само большевики вивезли до СССР і примусили працювати на себе всіх німецьких морських фахівців, які тільки попали до їх рук.

Досвід другої світової війни показав, що підводна фльота має велике значення і що великі бойові кораблі, не устатковані відповідними технічними приладами та озброєнням, являють собою не бойові одиниці, а „плаваючі труни". Цей досвід примусив большевиків задуматись над озброєнням фльоти. І треба признати, що в цьому напрямі СССР добився неочікуваних наслідків. Сьогодні Совєтський Союз Стоїть на другому місці в світі (після США) щодо морського озброєння. За доступними даними СССР має: 370 підводних човнів, 20 тяжких та легких крейсерів, коло 110 есмінців та міноносців і 3 лінкони. З останніх два є старими: „Паризька Комуна" (сьогодні — „Севастополь") і „Марат". Третій лінкор, „Совєтський Союз" побудовано в роках 1939-43 в Архангельську, водотоннажністю на 35 000 РБТ. Щоправда, розвиток техніки озброєння був набагато швидший, ніж будування цього морського колоса, і тому його також довелось модернізувати. А саме: на двох його вежах, замість тяжких гармат, встановили апарати для вистрілювання керованих на віддаль торпед і ракетних стрілен.

Однак цей морський колос, не зважаючи на його модерне озброєння, при сьогоднішній техніці ведення морської війни, має вартість тільки для охорони побережжя. Це видно хоч би з прикладу німецького лінкора „Бісмарк", що, не зважаючи на своє наймодерніше озброєння і найбільший з усіх кораблів світу відсоток непотопленности, не міг прорватися з Німецького моря в Атлантійський океан, тоді як німецькі підводні човни безкарно оперували на всіх шляхах сполучення США та Англії. Щоправда, „Бісмарк" витримав двотижневий бій з 117 бойовими одиницями англійської фльоти і морської авіяції, єдиною сальвою тяжкої артилерії потопив найбільший у світі англійський лінійний крейсер „Хууд", а все ж таки й сам був потоплений.

Такі приклади примусили большевиків задуматись над питанням підводної фльоти. Для розбудови її було використано все, починаючи від винаходів держав Осі в час війни і винаходів морських фахівців тих держав, які були вивезені до СССР по війні, і кінчаючи винаходами західніх держав, які попали до большевицьких рук через аґентів. Одним з перших винаходів, удосконалених і найбільше використаних большевиками для розбудови підводної фльоти, були німецькі підводні човни типів XXI та XXVI. Тип XXI, так званий „шнорхель", має спеціяльну віддихову трубу, що дає йому можливість фактично необмежений час перебувати під водою. Тип XXVI цілком відріжняється від старих підводних човнів, бо рухається не з допомогою дизельного мотора на поверхні і електромотора під водою, а лише одним мотором і в першому і в другому стані. Цей мотор працює на мішанці супероксиду водню з дизельною оливою (соляркою) і тому для своєї праці не потребує повітря. Віддихова ж труба, як і в типі XXI, дає можливість, не спливаючи на поверхню, набирати повітря для залоги. Крім того, такий підводний човен розвиває під водою далеко більшу швидкість, ніж човен з електромотором (понад 26 вузлів), отже таку, яка перевищує швидкість майже кожного транспортового корабля. Такі човни почав будувати по війні не тільки СССР, але й західні держави, лише СССР мав у будівництві перевагу, що до його рук по закінченні війни попало 10 нових човнів названих двох типів.

З цього видно, що большевики потужно розбудували свою фльоту в порівнанні до передвоєнної. Якщо ж взяти до уваги неперевірені відомості про будівництво в Архангельську двох нових лінкорів типу „Совєтський Союз" і декількох лінійних крейсерів, устаткованих ракетною зброєю, яка за своєю боєздатністю дорівнює американській морській ракеті „Вікінґ", а також катапультами для вистрілювання керованих на віддаль атомних ракет, то можна сміло сказати, що СССР розбудував свою фльоту на на одну з сильніших у світі. Однак, тільки наведеними даними в характеристиці совєтської морської фльоти обмежитись не можна.

До певного часу на Заході мало рахувалися з ростом морської фльоти СССР. Тут панувала думка, що СССР через своє географічне положення змушений тримати щонайменше чотири фльоти: Балтійську, Чорноморську, Північну та Далекосхідню. А таке розкидання фльоти по незв'язаних між собою морях, ослаблює її. Але останні роки показали помилковість тієї думки.

Коли уважно придивитись до сітки каналів на терені СССР (як побудованих, так і тих, що будуються), то бачимо, що вони зв'язують між собою всі моря СССР, крім Далекого Сходоу. На підставі доступних відомостей про конструкції шлюзів на цих каналах і про глибину каналів можна з певністю сказати, що бойові кораблі, включно до міноносців та есмінців, можна буде кожночасно перекинути з льодового океану чи Балтики в Чорне чи Каспійське море, **не виходячи поза територію СССР.** З військового погляду це означає заощадження щонайменше однієї фльоти. Крім того, розбудова каналів на півдні України з Каховським та річки Молочної водосховищами забезпечує в потрібному випадку не тільки рух морських бойових одиниць по Дніпру аж до Запоріжжя, але так само дозволяє цим одиницям проходити з Запоріжжя до Миколаєва, не виходячи в Лиман Дніпра, чи з Запоріжжя через водосховище річки Молочної, Південно-український та Північно-кримський канали доходити до Керчі чи Феодосії, не випливаючи в море. Ця система каналів забезпечує також від таких „несподіванок", які довелось пережити Чорноморській фльоті в останній війні. Навпаки, на випадок захоплення ворожою фльотою Чорного, Балтійського чи іншого морів, фльота має можливість або вийти з моря в систему каналів і звідти діяти проти ворога, або прилучатись до іншої фльоти. Ще одна перевага системи каналів полягає в тому, що відпадає потреба будівництва великих морських баз на побережжі, бо є можливість свого роду самопостачання безпосередньо з місць виробу тих чи інших потрібних фльоті матеріялів, а також дозволяє закладати верфі в середині країни, що полегшує будівництво кораблів навіть у час війни. Вийняток у справі руху по каналах становлять лише більші бойові кораблі, а саме: крейсери, лінкори та авіоносці. Зрештою останні для совєтської фльоти не мають великого значення, і в СССР їх майже не будують.

СВП

»Національна Трибуна«

В грудні 1954 р. вийшла в США спеціяльна однаднівка „Національна Трибуна", що її видала група Бандери. Весь зміст цієї спеціяльної публікації спрямований проти УНРади; в ній використовуються компромітуючі метеріяли, що якимсь чином попали в руки бандерівців.

Серед цих матеріялів опубліковано фотокопію оригінального секретного листа лідера УРДП Ів. Багряного до члена ЦК цієї партії М. Воскобійника, що тепер перебуває в США, і копію звіту іншого члена КК УРДП до Ів. Багрянсго.

Ці засекречені документи УРДП ви-

(Закінчення на 7-ій стор.)

державі повинна врахувати досвід різних країн. Дотепер у світі панують дві форми: капіталістична в демократичних умовах і так звана соціялістична в умовах диктатури. Досвід показав, що капіталістична форма господарства поволі набирає так званого державно-керовуючого характеру, а так зв. соціялістична, совєтська потребує значною мірою роздержавлення. Так вимагає розвиток суспільства.

З другого боку, при створенні різних соціяльно-економічних концепцій для майбутньої звільненої України треба врахувати ті зміни, що протягом більш ніж 30 років там відбувались. Ігнорувати ці зміни неможливо. Україна не має власних капіталістів, тому й не матиме хоробливого процесу в справі націоналізації потрібних об'єктів. Жаден майбутній уряд у самостійній українській державі також не зможе собі дозволити дарувати приватним особам машинобудівельні або тракторні заводи, електростанції тощо — все, що силами народу побудовано останніми десятиріччями. І коли капіталістична система господарства переживає тепер болючий процес тенденцій щодо удержавлення, то для України, навпаки, відбудеться процес радісного звільнення від суцільного державного капіталізму. Бо так звана соціялістично-совєтська система є системою особливого державного капіталізму в усіх галузях народного гозподарства.

Саме в цьому полягає щаслива обставина для запровадження на нашій батьківщині справедливого соціяльного ладу.

Господарство не є самоціль, тільки засіб для осягнення мети. Тому все народне добро — ліси, копальні, шляхи сполучення, пошта, телеграф, банки, тяжка і військова індустрія тощо — лишається власністю народу.

За винятком тих ділянок чи об'єктів народного господарства, які в кожному окремому випадку будуть визнані потрібними для націоналізації, решта може мати форми приватної власности, кооперації чи комунального господарства. Вибір утворення приватної власности або організування кооперації цілком вільний. Примус у цих питаннях виключається, і це повинно бути ґарантоване законом.

В умовах націоналізованої частини господарства тим, що працюють у ній, дається можливість проявлення особистої ініціятиви в питаннях удосконалення організації і техніки виробництва за спеціяльну преміяльну платню.

Робітництво, технічний склад і службовці також беруть участь у прибутках тих націоналізованих підприємств, де вони працюють. Так поєднується в націоналізованих підприємствах принцип особистої ініціятиви з колективною цілеспрямованістю.

Особливе становище селянства вимагає особливого розв'язання. Воно, на нашу думку, може полягати тільки в тому, що вся земля (в умовах України — т. зв. колгоспна) **передається без усякого викупу у вічну й спадкову власність селянам**, за принципом, що земля й наслідки праці на ній належать тим, хто цю землю обробляє. Повинно бути створене спеціяльне земельне законодавство, яке унеможливило б земельну спекуляцію і відновлення поміщицьких господарств. Держава мусить зобов'язатися допомагати селянам у відбудові й організації модерного господарства. Ця допомога може виявитися через надання довготермінових позик грішми і різними матеріялами, через надання можливостей користування модерними сільсько-господарськими машинами, що потребують для їх купівлі великих капіталовкладів, через консультацію фаховими аґрономічними силами тощо. Селяни-господарі можуть об'єднуватися в товариства для спільного оброблення землі чи в іншу кооперативну форму, але виключно за своїм власним бажанням.

Вся соціяльно-політична концепція звільненої від російсько-комуністичного панування України повинна б, отже, бути побудована на таких засадах: 1) загальна контроля держави над усіма формами народного господарства, включаючи й приватний сектор та кооперацію, проте тільки в межах захисту загальнонаціональних інтересів; 2) допомога тій приватній ініціятиві в господарстві, яка не шкодить інтересам нації або суспільства; 3) створення умов для поєднання соціяльно-економічних інтересів працюючих і працедавця (цим працедавцем може бути держава, приватна особа або управа кооперації); 4) всі сектори народного господарства, в тому числі й націоналізоване господарство, є рівні перед законом; 5) реґулювання взаємин між працюючими й працедавцями і забезпечення соціяльних ґарантій для всіх належить до компетенції держави на підставі спеціяльного законодавства; 6) законодавство виходить з розуміння солідарности членів суспільства і має підставою християнську мораль.

Нам здається, що для правильного вирішення соціяльно-економічної проблеми сучасности не є головним протиставлення націоналізованого і приватного господарств. В обох цих системах є безперечно свої цінні моменти.

Головне питання полягає в тому, щоб знайти потрібну рівновагу між усіма формами господарства і включити приватну ініціятиву і особисті інтереси в загальну народногосподарську цілість. Часткова націоналізація засобів виробництва не є тим страхіттям, як це собі дехто уявляє. Наприклад, у Франції і в Німеччині вже від десятиріч націоналізовано залізниці, але від того Франція і догітлерівська Німеччина не стали тоталітарними державами. Все залежить від суспільного порядку в державі.

Християнський солідаризм органічно об'єднує інтереси людини з національно-економічними потребами нації на підставі особистої вільности. В цьому є його головна сила як соціяльно-економічної концепції.

Організація сил

Як відомо, кожна ідея стає рушійною силою, коли вона опановує душі людей.

Світогляд та ідеологічні підстави християнського солідаризму відбирають ґрунт від ідеології комунізму з його псевдонауковими „залізними законами" розвитку суспільства. Крім того, ідейні підстави християнського солідаризму в нашому аспекті є водночас запереченням намагань так званих російських „солідаристів" використати ідеї й назву солідаризму для виправдання російського імперіялізму.

Це намагання прикритися солідаризмом для збереження російської імперії під іншим прапором, містить у собі нову загрозу для всіх поневолених Росією народів і вільного світу. Мусимо до нашого фронту ідеологічної боротьби з російським імперіялізмом і комунізмом долучити другий фронт: фронт боротьби з псевдосолідаризмом. Українці мусять привернути солідаризмові його справжній, християнський характер — на протилежність псевдосолідаризмові імперіялістів.

Все це свідчить про те, що українські християнські солідаристи повинні бути організаційно об'єднані. Але християнський солідаризм не вкладається в розуміння звичайної політичної партії, бо християнськими солідаристами можуть бути українці з різними політичними програмами, при одній лише умові, що вони визнають його світоглядові та ідеологічні підстави.

Християнський солідаризм органічно пов'язаний з характером і з усією історією українського народу. Ще за княжої доби Володимир Великий на підставі християнського світогляду за допомогою солідаризму з розрізнених поганських племен заклав початок нації і великої української держави

Наше низове лицарство, Військо Запорозьке було справжнім втіленням солідаризму на практиці. В героїчній боротьбі 1917 — 1921 рр. найкращі сини й доньки українського народу виступали солідарно за волю та щастя свого народу.

Бл. п. Симон Петлюра завжди виступав як справжній солідарист і саме в солідарності всього українського народу бачив шлях до його визволення.

Якраз тепер, у сучасних умовах, ми, як ніколи раніше, конче потребуємо впровадження засад християнського солідаризму в наше національно-політичне життя. Коли ми будемо солідарні — ми будемо **непереможні**.

Українські вояки є насамперед християнами, а потім уже вояками. Українські вояки завжди були в перших лавах бійців за самостійну демократичну українську державу, за солідарність усього українського народу. Їм належить і честь бути організаторами українських християнських солідаристів.

КАМПАНІЯ ПРЕСОВОГО ФОНДУ УНҐ

До всіх наших Шановних Читачів!

Українська Національна Ґвардія як військово-політична революційна організація поставила своїм завданням при всіх, сприятливих і несприятливих, умовах не уривати контакту з Батьківщиною і постійно вести визвольну боротьбу. Одним із засобів цієї боротьби в мирний час є інформація свого народу і пропаґанда наших ідеалів за допомогою малої летючки.

З інформацій, що різними шляхами доходять до нас, устійнено, що летючки УНҐ пробиваються через залізну завісу. Вони доходять до України і в інші області СССР. Особливу ролю вони грають серед вояків-українців у совєтських військових частинах в Европі і вже не раз псували нерви політичному складові большевицьких збройних сил. Наша практика протягом багатьох літ, в час війни і по війні, показала, що мала летючка — це дуже великої сили політично-пропаґандивна зброя. Вона різними шляхами мандрує з рук до рук, її зміст розмножується всякими можливими засобами і напостійно лишається в народніх масах як матеріял для усної пропаґанди.

Але, з другої сторони, також устійнено, що ця галузь нашої визвольно-революційної акції у великій мірі ще є недостатньою. Її треба всесторонньо удосконалити, виправити деякі помилки, усунути виявлені недомагання, поширити і ще більше заактивізувати. Такі заходи вимагають збільшених коштів. Коли ми хочемо утримати суверенність нашої національної політики, мусимо ці кошти мобілізувати самі.

Українська Національна Ґвардія вважає, що справа визволення України є завданням в першу чергу самого українського народу, а не якоїнебудь чужої сили. Україна потребує не „визволителів" типу Сталіна і Гітлера, а чесних зовнішніх союзників у її безперервній боротьбі проти російського імперіялізму та большевизму, союзників, що шанують політично-державні аспірації українського народу. Таких союзників УНҐ буде радо вітати, але це є тільки допомоговий, а не головний чинник нашої концепції. Перша ставка нашої визвольної концепції є ставка на наш народ.

Дорогі Друзі!

Всі ми добре знаємо, що кожен з нас, незалежно від того, куди його лиха доля скитальщини загнала, має цілу низку особистих, родинних та громадських турбот. Одначе всі ми є в ліпшому стані, ніж наш народ у большевицькій каторзі. Тому нашим постійним прямим обов'язком є всіма можливими засобами допомагати нашому народові в його русі спротиву московсько-комуністичному окупантові. В сучасних умовах однією з метод такої допомоги є подача через завісу вільного друкованого слова в летючковій формі.

Українська Національна Ґвардія, як продовжувач визвольно-революційних та бойових традицій Армії УНР і демократичного повстанчого руху з другої світової війни, пропаґує і непохитно захищає концепцію розподілу російської імперії і відбудови суверенної Української Народної Республіки. За ці Ідеали, що їх втілив в своїй особі великий український демократ Симон Петлюра, наш Народ-Герой складав і далі складає величезні жертви.

В порівнянні до тих жертв, що їх постійно несуть наші батьки, брати і сестри на рідних землях, наша жертва, жертва людей у вільному світі, що спокійно працюють і не очікують ночами „чорного ворона", є мінімальною; проте для нашого народу вона має велике психологічне значення. Всяка вістка в каторзі з вільного світу додає поневоленим людям сил у їх боротьбі, показує їм, що вони не осамітнені, і окрилює їх віру і надію на визволення.

Особливе значення має пропаґанда наших національно-революційних ідеалів серед українських вояків у совєтських військових частинах в Европі. В збройних большевицьких силах постійно перебуває велика частина українського народу, точніше сказавши, нашої молоді зі зброєю в руках. Наша пропаґанда серед цієї молоді повинна йти в тому напрямі, щоб ця зброя в слушний час була повернена проти нашого ворога.

Наведені факти вказують на те, що посилення нашої визвольно-революційної акції на всіх внутрішніх відтинках є наказом часу і Батьківщини. Тільки своєю патріотичною поставою і серйозною, чесною, всесторонньою акцією тут і там ми зможемо доказати свою політичну дозрілість перед зовнішнім світом і виправдати своє перебування на чужині перед рідним народом.

З інформацій, які надходять з усього світу до Головної Команди УНҐ, випливає дуже сумний висновок: багато наших людей розчаровується в доцільності нашої політичної роботи на еміґрації. Одні вважають, що навіть найліпше зіграна еміґрація являє собою заслабий чинник, щоб мати бодай мінімальний вплив на політику зовнішнього світу, а другі обвинувачують у своїм розчаруванні „політиканство" наших політичних центрів, які, мовляв, не вміють вести поважної акції. Тому найкраще або не займатися жодною громадською справою взагалі, або робити її краще від інших, але одинцем.

Таке ставлення до громадських справ дуже шкідливе, бо воно вмовляється аґентурою ворога. Ворог не спить і всіма засобами намагається розкладати зсередини всі ворожі йому сили в кожній країні і еміґрацію. Історія політичних рухів показує, що політична еміґрація кожного поневоленого народу принесла йому велику допомогу. Те саме може і повинна зробити українська еміґрація. Найпозитивніша робота одиниць без координації та цілеспрямованости дає в підсумку для визвольної боротьби України стільки нулів, скільки є таких одиниць. Сила кожної спільноти в її здисциплінованій організованості.

Дорогі Брати і Сестри!

Не даваймо себе залякувати „непереможному" ворогові. Ще не було в світі такої сили, щоб її не перемогла інша сила. Не розчаровуймося в тимчасових неуспіхах нашої визвольної боротьби. Кожна справа вимагає для свого здійснення часу. Час визволення України наближається, але наш народ повинен у цьому процесі бути далі активним, а не капітулювати в наслідок того чи іншого розчарування. Ворог якраз на це й розраховує. Даваймо далі йому ту гідну відсіч, що її дає йому наша нація триста літ.

Допомагайте Національній Ґвардії в її жертвенній визвольно-революційній боротьбі! Хто не має змоги брати участи в першій лінії нашого визвольно-революційного фронту, той повинен його підтримувати з найдальшого запілля. УНҐ для її активної боротьби мусить мати свою поліграфічну базу та інші засоби. Цих засобів нам ніхто чужий не дасть. Організуйте всюди на місцях збіркову акцію серед українського громадянства на Пресовий Фонд УНҐ. Не обминайте жодного свята чи родинних сходин, щоб не провести збірки на цю благородну всенаціональну ціль. Організуйте всюди на місцях різні імпрези на користь Пресового Фонду УНҐ.

Проводьте збірки також серед чужинців: ваших товаришів по праці, сусідів та знайомих. Роз'яснюйте їм, що активна підготова національних революцій в СССР і в його сателітах означає зменшення числа атомних бомб, що їх совєти підготовляють кинути на їх країну. Ці засоби масового руйнування можна у великій мірі вибити з рук злочинних кремлівських аґресорів за допомогою національних революцій в середині СССР. Збірка серед чужинців одноразово буде політичною кампанією для їх ознайомлення з визвольною боротьбою українського народу.

**Члени та Прихильники УНҐ
і всі Українські Вояки!**

До вас, як активних учасників Великого Петлюрівського руху, наше окреме, кінцеве звернення. Доба вимагає активізації всесторонньої роботи. Ідеали УНР, що за них ми проливали і далі готові проливати кров, стоять перед великою небезпекою з усіх сторін. Організуйте на місцях всі наші демократичні сили. Координуйте їх роботу. Мобілізуйте свою самостійну економічну базу. Допоможіть поставити в Европі на солідні ноги наш спільний часопис „НАСТУП" і поширити летючкову акцію УНҐ за залізною завісою.

Є почесним обов'язком усіх нас, вояків, всюди на місцях пляново провести всі намічені заходи. Від нашої енерґії, жертвенности і послідовної наполегливости залежить успіх наміченої кампанії. Хай ніхто з нас не думає, що без нього одного обійдеться. Бо з таких „одних" постає велика маса людей. А кожна, навіть найменша допомога грає в цій кампанії велику моральну і матеріяльну ролю.

Свідомість обов'язку є запорукою всіх наших успіхів у нашій великій визвольній боротьбі.

**Головна Команда
Української Національної Ґвардії**

Від редакції:

В газеті »Сучасна Україна«, ч. 22 від 7. 11. 54 р опубліковано статтю »Українська революція з еміґрації«, яка протестує проти відкритого листа Наталі Сніжної до українок у совєтській армії, що його передала радіостанція »Визволення« 17. 10. 54 р. З уваги на те, що цей лист взято з матеріялів летючкового журнала УНҐ »АВАНҐАРД« ч. 2, ми передруковуємо лист з названого журнала повністю. Місця, складені півтовстим шрифтом, радіоредакція викинула з ориґіналу листа, згідно з панующою там засадою »непередрішування« національного питання. Наше ставлення до цієї політики висловлене в нашій газеті ч. 1, але ми вважаємо за корисне, коли якесь радіо передає в Україну бодай уривки з наших летючок.

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

До українок у совєтській армії. До всіх українських жінок, що мають чоловіків, синів чи братів у совєтській армії.

Дорогі сестри!

Немає на світі іншого народу, жінки якого пройшли б, особливо за останні десятиріччя, такий тернистий і такий героїчний шлях, як українська жінка.

За галасливістю совєтської пропаґанди про „високе становище жінки в совєтському суспільстві" ховається жахливе, нелюдське її закріпачення; **українка несе ще до того подвійне ярмо, бо вона живе в умовах не тільки соціяльного, але й національного поневолення.** Її рівність з чоловіком є тільки рівністю в безправності й рівністю в невільництві. Її право на працю держава зробила обов'язком працювати на найтяжчих фізичних роботах як шахтаря, вантажника, сталевара тощо.

Ніякий інший уряд у всьому світі не посилає жінок на непосильну й шкідливу для їхнього здоров'я працю чи таку працю, яка відриває їх від дітей і родини. Чи знають жінки-українки, які народилися вже після 1917 року, що навіть за влади поміщиків і капіталістів у колишній царській імперії „праця, що шкідливо діє на здоров'я, не дозволяється навіть за власним бажанням самих арештованих"? Так дослівно записано в законі ще з 1886 року.

Отже, „вільна" жінка в комуністичній державі перебуває в гіршому становищі, як те, в якому були каторжани царської каторги. Такі наслідки „перемоги соціялізму в одній країні". Комунізм не тільки потоптав елементарні права жінки, як людини й громадянина, а й відібрав від неї навіть її природні материнські права.

Тільки комуністична диктатура в нормальні, невоєнні часи змобілізовує юнаків-підлітків до т. зв. „трудових резервів", відриває їх від впливів родини і материнської опіки, та намагається зробити з них фабричних роботів для комуністичної диктатури, для комуністів — ворогів їхньої власної нації. Комунізм зневажає матір і не довіряє їй. Тому різні звання, як „мати-героїня", ордени і медалі „материнської слави" тощо є тільки знущанням з жінки, як матері й громадянина.

Любі сестри! Тільки там, де жінка належно виховує своїх дітей і в доброму дусі впливає на свого чоловіка, там є здорова родина — підстава здорового суспільства і справедливого національного й суспільного ладу.

Історія дає нам багато прикладів жінок, що безпосередньо керували національно-визвольною боротьбою свого народу. Багато великих революціонерів духа й дії формували свою свідомість і дали світові величезні надбання під впливом і в співпраці з своїми матерями, дружинами, сестрами. Світ знає таких жінок, що керували державами. Ми мусимо йти за прикладами, які дав нам наш народ ще з давніх часів, бо якраз у нас, на Україні, жінка мала завжди великий авторитет та вплив і відогравала велику ролю в історії. Згадаймо, що Велика Княгиня Ольга в небезпечну хвилину стала на чолі Київської Княжої Держави. Ми мусимо бути гідними наших предків. Наша Батьківщина перебуває в смертельній небезпеці й тепер. Комуністична диктатура є в поході до загарбання світу. Одночасно з промовами і піснями про мир та конґресами для встановлення „миру в усьому світі" комунізм готує нову війну. Жахливу війну з застосуванням атомної зброї. Не даймо себе й свій народ втягнути в м'ясорізку третьої світової війни. Не даймо знову палити наші хати і нищити наші села й міста. Не даймо, щоб мільйони наших синів, чоловіків, братів і батьків були забиті або покалічені.

Щоб не допустити до цього, є тільки один вихід — у відповідний момент обернути зброю проти комунізму і знищити його.

Українки в совєтській армії!

Працюйте разом із своїми товаришами по армії для **національно**-визвольної революції. Підготовляйте духово ваших товаришів до революційної боротьби з большевизмом, що поневолив Україну. **Працюйте для відновлення своєї власної самостійної української держави, яка була знищена російським комунізмом після героїчної боротьби українського народу в 1917-21 роках.** Будьте з своїми товаришами завжди готові до дії.

Українки, що маєте в совєтській армії синів, чоловіків і братів!

Ваш обов'язок і сила в **національно**-визвольній боротьбі українського народу за волю, добробут і щастя — дуже великі. Від Вас залежить, щоб ваші сини, чоловіки, батьки і брати усвідомили свій святий обов'язок боротьби з комунізмом, **боротьби за свою незалежну державу.** Використовуйте всі можливості і час, коли ваші рідні приїжджатимуть у відпустку з армії. Зробіть вашого чоловіка чи брата свідомими бійцями за волю свого народу, за відновлення **Української Народньої Республіки, бо тільки у своїй державі ми позбудемося національного і соціяльного поневолення. „... В своїй хаті своя правда і сила, і воля! — писав великий пророк України Тарас Григорович Шевченко.** Наш спільний обов'язок, жінок-українок, є стати двигуном української **національно**-визвольної революції. Поза фізичною силою — силою багнета і атомної бомби — існує більша сила. Це сила духа, яка завжди перемагає матеріяльну силу. Ніяка матерія, ніяка техніка не може перемогти дух. Ми, жінки, маємо велику силу, яка полягає в любові й повазі наших синів, чоловіків і братів. Наше слово до них, слово про обов'язок боротьби за вільну Україну проти войовничого комунізму, мусить бути таким, як писав колись Тарас Шевченко:

„. . . Щоб огненно заговорило,

Щоб слово полум'ям взялось,

Щоб людям серце розтопило."

О. ҐРИЦЕНКО

Атомова бомба чи національні революції?

Світ активно підготовляється до війни. За залізною завісою — до аґресії, на Заході — до оборони. Дипломати Заходу докладають зусиль для збереження миру та єдности вільного світу і створення оборонних пактів. Генеральні штаби складають пляни на майбутнє і вивчають можливі варіянти війни. При опрацюванні кожного пляну, оборони чи наступу, узгляднюються можливості застосування атомової бомби та зброї.

Дуже багато військовиків твердить, що в майбутній війні атомова зброя не буде застосована. Як арґумент подають, що цю зброю мають обидві сторони. Мовляв, газів у минулій війні теж не вжито, бо їх мали обидві сторони.

Але авторитетні західні військові експерти заступають погляд, що зброя в майбутній війні таки буде вжита.

Недавно брітанський фельдмаршал Монтґомері на пресовій конференції заявив, що він гадає, що атомова зброя в майбутній війні застосована буде, і то обома сторонами. Інші брітанські військові фахівці це твердження підтримують. Вони заступають погляд, що ціллю атомової зброї будуть великі міста, індустріяльні центри та гавані.

Студійна комісія Північно-атлантійського пакту (НАТО) дійшла до висновку, що ужиття атомової зброї в майбутній війні не можна буде обминути і що найбільше знищення наступить у першій стадії війни; тобто буде не так, як було за другої світової війни, коли найбільше знищення принесла остання фаза бойових операцій. Ця студійна група заступає погляд, що атомова зброя буде застосована для знищення наземних, повітряних та морських збройних сил ворога. Як засіб для охорони від знищення пропонується: розрідження військових відділів, посилення їх рухливости і сили вогню, а також відтягнення всіх війсь-

З-ЗА ЗАЛІЗНОЇ ЗАВІСИ

Мобілізація демобілізованих

„Комсомольская Правда" від 22 вересня 1954 р. повідомила: „В цих днях вояки, що відслужили устійнені реченці, демобілізуються з армії і фльоти. Перед ними відкриваються дуже широкі шляхи. Виявляється особливо великий інтерес демобілізованих до сільського господарства. Одні подаються на освоювання цілинних земель, а другі вертаються в рідні колгоспи . . ."

„Військова служба привчила ґвардійців і всіх вояків до дисциплінованости та виконливости щодо всіх завдань."

Радіо „Волґа" 17 жовтня 1954 р. подала такі результати кампанії: „Понад 150.000 кваліфікованих робітників заводів і фабрик, МТС і совхозів, інженерів, техніків, аґрономів та інших спеціялістів сільського господарства переїхали в нові райони на постійне життя . . . В цьому благородному патріотичному ділі беруть активну участь також і вояки совєтської армії, що обстоюють державні інтереси за кордонами нашої батьківщини . . ."

Так виглядає маскована пропаґанда і впровадження мобілізації демобілізованих з армії. Натомість з інформацій що їх подає нашій редакції Головна Команда УНҐ, ця кампанія переводиться зовсім інакше. В усім СССР, а особливо в Україні, ніхто з спеціялістів добровільно не хоче їхати на ніяке „освоювання" чужих пустельних земель. Членів партії і комсомолу мобілізують порядком партійної дисципліни, а безпартійних спеціялістів спочатку беруть на списки для репресій, а потім пропонують їм зголоситися „добровільно" на освоювання земель.

Всі вояки рвуться в першу чергу їхати до своїх родин, але їх порядком військової дисципліни відкомандировують не до „рідних колгоспів", а на цілинні землі. Їх папери відсилаються на нове місце призначення, а на руки демобілізовані отримують тільки посвідку про демобілізацію і квиток до їх нового „рідного" совхозу чи колхозу. Такої зневаги вояка не знає історія людства.

На „Освоєних Землях".

На озері Май-Балик в казахстанській пустині, як пише „Літературна Газета" від 5 жовтня 1954 р., „стояла страшна спека, а людям по цілих добах не привозили води. Те саме було й з хлібом. Крім того, приходить сувора казахстанська зима, а люди досі живуть в наметах і в кількох нашвидку збудованих хатах, в яких не має ні ліжка, ні стола, ні стільців, бо їх не можна дістати не тільки в рабкоопівському маґазині, але навіть у раймазі в Булаєві, що віддалене за сто кілометрів. Так само немає печей і навіть скла у вікнах."

„В Тарановськім районі, Кустанайської области, на 207 осіб є притулок тільки для 50 осіб, а на дворі вже жовтень," — пишуть „Ізвєстія" від 14 жовтня 1954 р.

Так виглядає дійсність для виселенців під опікою партії та уряду. І скільки б комуністи не кричали про рай на землі, ця опіка такою й залишиться. Бо для них людина — ніщо. Комуністам треба більше хліба, сталі, нафти, вугілля і т. д., щоб довести до кінця свою збанкрутовану фікс-ідею про світову революцію і побудову комунізму в усьому світі. Для комуністів людина має вартість тільки доти, доки вона в стані працювати. А все оте писання „Літературних Газет" чи „Ізвєстій" — це тільки крокодилячі сльози Кремля, який хоче прикрити ними свої злочини супроти поневолених народів.

Зменшення хлібоздачі для України

Добродушна Москва зробила для України ще один „подарунок", цим разом хлібом. 12 листопада 1954 р. рада міністрів УССР та ЦК КПУ зарапортували, що Україна „досрочно" виконала плян державних хлібозаготівель. В останній хвилині цей плян був зменшений на 224,6 мільйонів пудів зерна. Цей недобір, що його вже не могли витягти з України ніякими засобами насилля та грабунку, списано на рахунок „посухи."

Головна причина масових депортацій

Погляди деяких західніх обсерваторів, що масові депортації молоді з України, Білорусі та кавказьких країн на освоювання цілинних земель мають часто економічний характер, не відповідають дійсності. Головною причиною тут є політична і військова стратегія.

Досвід другої світової війни показав кремлівським володарям, що названі країни явно вороже ставляться до їх режиму. Крім того, через своє географічне положення вони першими можуть попасти під окупацію воєнного противника СССР. Таким чином і Україна, як житниця та кузня Росії, і Кавказ, як нафтобаза СССР, перестають ґрати свою попередню ролю. З цих причин вся евакуйована з України в час війни індустрія не повертається назад, а сконцентрована за Уралом. А пального совєти гарячково шукають по всій території СССР та Китаю і за допомогою німецьких фахівців розбудовують на Заураллі ґіґантські заводи синтетичної бензини.

Всякого роду фахові сили і молодь масово вивозяться з названих країн головним чином на те, щоб на випадок війни цей найкорисніший людський матеріял не попав в руки ворога. В цей спосіб знекровлюється в користь Росії кожна нація. „Хліборобське переселення" — це тільки маскування. Багато людей вивозиться в нові промислові центри і в „атомґради" за Уралом, в південних районах Середньої Азії і в Сибірі.

З фронту визвольної боротьби України

17. 10. 1954 р. Виконний орган УНРади вислав на руки генерального секретаря ОН Даґа Гемершільда меморандум за підписами заступника голови ВО С. Довгаля і керманича ресорту зовнішніх справ Дм. Андрієвського, в якому висловлено протест проти насильного масового вивозу української молоді з України на освоювання цілинних земель в Казахстані, Сибірі та Приморській області.

Меморандум наводить відповідні факти, а при кінці просить „передати факти насильства, поповнені совєтською владою над мирним українським населенням, на розгляд Об'єднаних Націй", а також висловлюється за „створення осібної комісії, яка розслідила б мотиви і наслідки масового переселення людности України".

*

З нагоди 27-мої річниці жовтневої большевицької контрреволюції Українська Національна Ґвардія в листопаді 1924 р. видала і пустила в реалізацію за залізну завісу свою чергову летючку „Аванґард", ч. 2.

Зміст летючки: відозва до всіх вояків-українців у совєтській армії і відкритий лист Наталі Сніжної до українок у совєтській армії. Обидві відозви закликають українське воящтво до підготовної визвольно революційної акції проти большевизму.

Майор С. Довженко

ГЕРОЙ ЧЕРВОНОЇ МОСКВИ АЛЕ ЗРАДНИК УКРАЇНИ

Большевицька пропаґанда — великий майстер вшанування своїх полеглих на війні героїв. Їх уже не доведеться оголошувати „ворогами народу" через зміну курсу генеральної лінії партії. Цього року таку нагоду большевицькій пропаґанді дали 35-ті роковини з дня смерти Миколи Олександровича Щорса. В день його загибелі (30 серпня) вся большевицька преса та радіостанції присвятили цій постаті величезну "шумиху".

Не залишилася пасти задніх також і військова радіостанція „Волґа" в Німеччині. 28 серпня ця радіостанція передавала велику статтю п. з. „Бесіда про Щорса".

В статті подано коротку біографію Щорса, в якій є такі дані: „Партизанський відділ сновських залізничників і селян, що виступив на весні 1918 року під командою Щорса на фронт, нараховував всього кілька десятків бійців, але він скоро виріс в ґрізну силу, і пішла про нього слава по всій Україні" . . .

Яка то була „слава", знає не тільки вся Чернигівщина, але і вся Україна. Очолювана Щорсом банда красноґвардійців з обов'язковою Чека масово розстрілювала безневинних людей і ґрабувала селян точно так само, як це робили тоді всі інші красноармійські банди. Хто ж був надхненником Щорса на всі його „подвиги"? Може, український народ, що на нього раз-у-раз покликається большевицька пропаґанда? Ні. „Волґа" сама пояснює це кардинальне питання: „Влітку 1918 року Щорс з групою своїх співробітників **побував у Москві**. Тут, у Кремлі їх прийняв В. І. Ленін. Вернувшись на Україну, Щорс розгорнув енерґічні дії так, **як йому сказав Ленін**" . . .

Ось на чий наказ Щорс винищував український народ, палив цілі села і міста, по-варварськи руйнував скарби української культури! Виникає ще одне питання: Щорс був громадянином суверенної тоді української держави, яка була в стані війни з Москвою. Чи має право громадянин якоїсь держави таємно їхати по директиви до іншої держави? Ясно, що не має. Отже Щорс є не героєм, а зрадником України, аґентурним шпіоном і диверсантом чужої держави. Тому весь ґалас про його „геройство" — це пустий звук. Народними героями є тільки ті люди, що вірно служать своєму народові, а не його зрадники і чужі аґенти.

Дальше „Волґа" подала, проти кого цей „герой" України боровся: „На зміну розгромленим німецьким імперіялістам прийшли англо-американські імперіялісти. Вони висадили десанти в чорноморських портах і за допомогою петлюрівських банд надіялись оволодіти Україною. Треба було якомога швидше **покінчити з Петлюрою.** Це завдання було покладене (Москвою) на першу українську дивізію. На весні і вліті 1919 року щорсовська дивізія громила петлюрівців на фронті, що часами був розтягнений на сотні кілометрів. В цих боях командирський талант Щорса виявився „во всьом свойом блєскє". В одному з цих боїв Щорс загинув" . . .

Ось кого з наказу та за плянами Леніна і чужою зброєю „громив герой" України Щорс! Петлюру! А хто ж був Петлюра? Президент і Головний Отаман Військ Української Народної Республіки. З кого складалась армія Головного Отамана Петлюри? Тільки з українців, найвірніших патріотів України, що до останнього патрона обороняли свою суверенну демократичну державу. Яке було діло Ленінові до нашої держави? Щорс зрадив свою батьківщину, вбивав її найкращих синів і з допомогою большевицьких банд, зложених з різношерстного кримінального наброду з усього світу, плюндрував сотні кілометрів української землі!

Таких „героїв", як Щорс, на превеликий жаль, у ті часи було в Україні більше. Це були українські комуністи, що стали зрадниками своєї землі. Частина їх полягла в боях, а частину винищила пізніше сама червона Москва. Перших Москва називає „героями", а інших ушанувала тавром „ворогів народу". Якби перші не загинули в боях, то і вони потрапили б до другої категорії і теж закуштували б подяки від своїх московських господарів. Банкрутство українських комуністів — це наука для тих, що надіялись і, може, ще надіються виборoти щось добре для України з допомогою Москви.

Українські вояки! Шануйте не щорсів і чапаєвих, а своїх національних Героїв, вірних Синів нашого народу.

Атомова бомба

(Закінчення)

кових одиниць від населених центрів.

З цього штандпункту і проводилися вересневі альянтські маневри в Північній Німеччині, під час яких скинено „чотири атомові бомби" і вистрілено „чотири атомові гарматні стрільна".

Нам не відомі докладніші пляни, що розробляються в усіх генеральних штабах. Але вище наведене вказує на те, що в плянах майбутньої війни атомовій зброї присвячується велика роля. А це означає знищення людського потенціялу, можливостей екзистенції мільйонів людей і величезне знищення вікових культурних надбань поодиноких народів.

І тут виринає питання: невже ж немає шляхів і можливостей запобігти цьому майбутньому жахливому знищенню?

На нашу думку, цьому запобігти можна. Якби всі ті, що підготовляючи оборону, присвячують так багато часу і уваги проблемі, як за допомогою атомової зброї знищити мільйони вояків ворожих армій і вивести з дії індустрійний потенціял разом з цивільним населенням, присвятили більше уваги проблемі, як все це осягнути з найменшими втратами, то вони напевно знайшли б інший шлях. Цей шлях — ідеологічно-визвольна боротьба. На цьому базується большевицька стратегія і тому вона має великі успіхи.

В майбутній війні про перемогу буде вирішувати не тільки зброя, але головним чином ідейне переконання людини, що ту зброю має в руках.

Одначе ідеологічно-визвольній проблемі боротьби Захід, на жаль, присвячував і присвячує якнайменше уваги, в результаті чого російсько-комуністичний імперіялізм загрожує сьогодні всьому людству. Що військові фахівці цим питанням присвячують мало уваги, пояснюється тим, що, мовляв, це завдання політиків, а вони є тільки фахівцями, що розробляють тільки технічного порядку. Але цю найважливішу ділянку боротьби іґнорують і політики.

Завтра в боротьбі з комуністично-московською імперією будуть за залізною завісою знищені в першу чергу мільйони нещасних людей, які є запеклими ворогами того самого комунізму. Тобто будуть знищені не вороги, **а потенціяльні приятелі і союзники Заходу.** А ті, що залишаться, не матимуть іншого виходу, як боротися (який інший вихід мало це населення в другій світовій війні?). І тоді . . . такі самі нищівні бомби падатимуть і на Заході, і на Сході. І тут, і там почнеться знищення. Жертви, руїна і спустошення можуть бути початком кінця сучасної цивілізації, бо газард розпаленої війни не має меж.

Все населення московсько-комуністичної імперії, за вийнятком комуністичних вельмож та їх запроданців (тобто найменший відсоток), ненавидить режим. В усіх окупованих росіянами країнах існував і існує рух спротиву. Цей рух спротиву і є резервуаром необмежених сил, що завтра можуть стати рушійною силою революцій в усьому СССР та сателітних державах. Ці революції поневолених народів і будуть тією силою, яка завтра може замінити атомову бомбу. Ці революції виведуть з російського окопу мільйони вояків, спаралізують військову індустрію — і таким чином не допустять до атомового знищення і на Заході, і на Сході.

Це все можна осягнути, даючи політично-моральну підтримку та допомогу воєнним матеріялом усім тим національно-визвольним рухам, що діють сьогодні за залізною завісою. Треба викривати всі злочини комуністичної ідеології. Треба здобути довір'я цих народів новою, загальнолюдською, ясною і конкретною ідеологією та програмою. Саме її Захід мусить нести за залізну заслону на своїх прапорах. Іґнорування цієї ділянки боротьби під претекстом „невмішування у внутрішні справи СССР" або в наслідок пустомовлення про „непередрішування" тільки послаблює ці національно-визвольні антикомуністичні рухи, захитує віру всього населення Сходу до Заходу і скріплює позиції ворога, що може довести до зайвих жертв і катастроф.

З нових військових видань

В Канаді появилася книга: Олександер Удовиченко Генерального Штабу Генерал-Поручник **„Україна у війні за державність".** Історія організації і бойових дій Українських Збройних Сил 1917-1921. Накладом хорунжого Дмитра Микитюка, Вінніпеґ, Канада. 180 сторінок великого формату.

Сердечно вітаємо появу цього історичного твору. Докладну рецензію на цю книгу ми подамо в наступному числі **„Наступу".** Поручаємо працю заслуженого нашого генерала всім нашим читачам, як дуже корисну військово-історичну лектуру.

На особливу похвалу заслуговує той факт, що видання цієї книги уможливив бувший наш вояк, хорунжий Дмитро Микитюк. Такий патріотичний чин вояка гідний до наслідування іншим патріотам, щоб уможливити появу ще багатьох подібних публікацій.

Книгу можна буде набувати в Німеччині також через наше видавництво. Про умови набуття книги читайте в наступних числах нашого часопису.

„Національна Трибуна"

(Продовження з 5-ої стор.)

являють всі таємниці Державного Центру і свідчать про ті інтриґантські методи, що ними ця партія послуговується під фірмою УНРади супроти своїх партнерів в УНРаді, УККА та в інших загальнонаціональних організаціях.

Нечесна і компромітуюча тактика УРДП, як урядової партії, викликає потребу негайного її усунення від участи в керівних органах Державного Центру, бо вона підкопує його авторитет.

Обов'язком української демократії є негайно навести порядок у керівних органах екзильного Державного Центру України. Цей обов'язок спадає не тільки на політичні партії, але й на всі інші авторитетні організації і на найширші кола українського громадянства.

Майор С. Довженко

Посилення політизації совєтської армії

Радіо з Москви повідомило 25. серпня 1954 р., що відбувся випуск слухачів Військово-політичної академії ім. Леніна. В центральному театрі совєтської армії в Москві відбулося велике свято. Участь у цих урочистостях взяли найвищі військові достойники: Булґанін, Васілевський, Жуков, Будьонний і багато маршалів, адміралів, генералів та офіцерів.

Виголошено багато промов. У цих промовах підкреслено, що цей випуск слухачів академії дає совєтській армії та військовій фльоті багато добре підготовлених політичних робітників. З цього виходить, що новий випуск слухачів являє собою особливу касту нових партійно-поліційних наглядачів над армією.

Хто вони такі, ці особливі випускники, як сказав один з них, підполк. Ашурков. Це головним чином ті партійці та чекісти, що їх не зламала минула війна. „Більшість з них пройшла школу останньої війни, має великий досвід і виявила безмірну відданість комуністичній партії", — заявив начальник академії, генерал-лейтенант Козлов. „В своїй практичній роботі випускники віддадуть все своє знання і всі свої сили вихованню всього вояцтва в дусі незахитаної віри в перемогу справи комунізму", — підкреслив Ашурков. Якби ж то тільки вихованню! Ми добре знаємо, яке ще є завдання в армії для цієї нової партійної касти.

Совєтська радіостанція „Волґа" в Ляйпціґу, що її передачі призначені для окупаційних військ в Европі, дуже посилила свій політичний сектор. 24 серпня передана інформація: „Комуністи і комсомольці — передовики навчання і надійні помічники командира в вишколі та вихованні вояків". Ця інформація доказує, наскільки підвищуються вимоги партії до комуністів і комсомольців у рядах армії. 1 вересня „Волґа" передала статтю: „Зразково підготовитись до осінньої перевірки політичних навчань — обов'язок кожного вояка". Ця стаття виявляє, що політична освіта в совєтській армії стає важливішою і майже більш обов'язковою, ніж усяка інша військова дисципліна. Незнання вояком політграмоти стає рівнозначним із зрадою батьківщини. Натомість знання підноситься до великого геройства і вірности батьківщині. Стаття закінчується таким закликом-наказом: „Показати на перевіркових навчаннях глибоке знання — обов'язок кожного вояка і їх найкращий подарунок любій батьківщині". Під цим „знанням", большевики, очевидно, розуміють проковтування вояками комуністичної ідеології та рабський послух їхній диктатурі.

В цій кампанії бачимо дві сторони: перша — посилення політизації збройних сил і друга — повна воєнізація політичних робітників у рядах армії. Доба військово неграмотних політруків та комісарів при війську минає. Сучасний новий тип політичного офіцера в армії в першу чергу мусить добре знати військову справу. Також помічається поважна активізація підготови кадрів для ірреґулярної війни.

Нове засилля членів партії та чекістів у рядах армії пояснюється ще й тим, що хоч усі офіцери на кожному кроці декларують свою „непохитну відданість партії", проте партія їм не довіряє. Тому продовжується намагання партизувати весь командний склад. Мало того, навіть спартизований командний склад мусить бути контрольований тими найвірнішими чекістами, що не захиталися в час останньої війни. Вони тепер проходять спеціяльні школи та академії. Прикривають свою чекістську ролю військовими і військово-політичними погонами і вертаються у ряди збройних сил як найвірніші ухо та око партії в армії.

Всі ці заходи показують, що в совєтській армії справа з „непохитною відданістю партії та урядові" стоїть дуже зле. В ніякій армії вільних країн ніхто таких вимог до армії не ставить.

Марки екзильного Уряду УНР

1. *Обігова серія з нагоди відкриття І-шої Сесії УНРади*

2. *30-ліття проголошення Соборности*
3. *Десятиліття проголошення незалежности Карпатської України*
4. *20-ліття Листопадового Зриву*
5. *Добродійна серія для українських воєнних інвалідів*

6. *30-ліття здвигу Б. Хмельницького*
7. *Серія діячів*
8. *Жалібна марка з приводу смерти А. Лівицького*
9. *Марійський Рік 1954*

З листів до редакції

По виході 1-го числа нашого часопису редакція отримала багато листів від українців і чужинців, що студіюють українське питання. Погляди українців на курс нашого часопису поділені: одні домагаються посилення боротьби проти „хвильовизму", а другі висловлюються за придід більшого місця в часописі для військових, ідеологічних та антиросійських матеріялів. Чужинці пишуть:

„...Хоч я української мови добре не знаю, але „Наступ" прочитав з великим зацікавленням. Мені здається, що Ви робите добру справу, видаючи такого роду часопис. Особливо цікавить мене започаткована Вами дискусія над новою антикомуністичною ідеологією, базованою на християнській етиці. Така ідея може мати велике значення не тільки для Вашої батьківщини, але й для ширшої антикомуністичної боротьби..."

Мр. Д. (Англія)

„...Сердечно дякую за присланий мені новий часопис „Наступ". Я прочитав його з великим зацікавленням. Мені здається, що він може заповнити велику прогалину, і тому я сердечно вітаю його появу..."

Д-р Ґ. Л. (Німеччина)

„...Ваш новий часопис я прочитав із зацікавленням. Весь його зміст — цікава і важлива проблематика. Щиро дякую і бажаю якнайкращих успіхів..."

Проф. д-р Ґ. М. (Німеччина)

Терор проти еміґрації

Даремні всі запевнення большевиків, що вони „проти індивідуального терору". Вони тільки проти того, щоб хтонебудь індивідуально тероризував комуністів. Натомість масовий і індивідуальний терор комуністів проти своїх противників — це „справедлива війна" за „мир в усьому світі". Останнього півріччя большевицька аґентура у вільному світі розпочала пляновий індивідуальний терор проти еміґрації всіх поневолених країн.

Чотири місяці тому з Мюнхену зникла в таємничих умовах десятилітня дівчинка, донька п. Бруно, що працює в чехословацькому відділі радіо „Вільна Европа". Сьогодні вона закликає свого батька через празьке радіо, щоб він вертався на батьківщину. Хто її туди завіз? Комуністична аґентура.

Кілька тижнів пізніше знайдено труп 23-літнього чеха Кірша, спікера тієї самої радіостанції. Було навіть тяжко устійнити, чи він був застрілений, чи повішений. Через деякий час знайдено труп ще одного чеха, Яна Кральовенского, також працівника „Вільної Европи". Цей був застрілений вночі. Пояснювано, що він ніби є „жертвою ревнощів".

14 вересня 1954 р. річка Ізар викинула на берег труп 31-річного Леоніда Карася, співробітника білоруського відділу радіо „Визволення". Аналіза виявила в його організмі насонні засоби. В листопаді 1954 р. сталася в Мюнхені дивна річ: зник з радіо „Визволення" редактор азербайджанського відділу майор Абдул Фаталі-бей і одночасно знайдено труп з документами якогось „Ізмаїлова". Мерця похоронено як Ізмаїлова, а потім виявилося, що покійником був Фаталі-бей, а „Ізмаїлов" опинився у своєї жінки в... Ляйпціґу, тобто в совєтській зоні.

Ці факти посилюваного активного терору проти політичної еміґрації поставили на ноги німецько-американські органи безпеки. Про результати роботи цих органів ще нема чого сказати, бо вони мовчать.

Для нас справа ясна. Політична еміґрація всіх поневолених націй — це дуже великої ваги фактор антикомуністичної боротьби. Наш висновок також ясний: більше обережности і дальша непохитна боротьба! Не дати себе залякати і всюди давати гідну відсіч большевицьким терористам.

❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄

Побажання на 1955 рік:

Установам і організаціям

УНРаді — позбувшись решти демократів, осягнути повну консолідацію.

УГВР — Оковпачити ще одного Керстена і всіх українських батьків народу.

ОУНр — витримати дальшу демократизацію і ще один розкол.

УРДП — ангела-хоронителя дипльоматичних документів.

ОУНс — позбутися ілюзії про поворот блудного сина.

УНҐ — бодай трохи гарячої війни.

СГД — знайти нарешті монархістичну концепцію.

УНДО — хіба Богомольця

УНДС — таки піти до Каноси.

УСП — постановою ЦК — підвищити анімальну теплоту.

СЗСУ-СП — менше професорів, а більше плугаторів.

СУВ — визволитися з татарської неволі.

СВУ — репатріяції з Риму до Києва.

Військовій Місії УПА — закінчити свою місію.

Леґіонові ім. Петлюри — переіменуватися на Леґіон ім. Ґамарніка.

УККА — нової місії до Европи.

ЗУАДК-СХС — більше засобів, менше клієнтів.

Максим Осика

❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄

МОБІЛІЗУЄМО 10.000 ДОЛЯРІВ

На друкарню і пресово-летючковий фонд

ПЕРША ЛИСТА ПОЖЕТВ

Німеччина

1. От. Т. Бульба-Боровець	ДМ. 25.00
2. Сот. П. Кизима	„ 25.00
3. Сот. О. Гриценко	„ 170.00
4. В. К.	„ 76.00
5. Ґ. Балін	„ 35.00
6. Пор. П. Коперник	„ 10.00
7. В. Руденко	„ 5.00
8. Т. Люльковик	„ 5.00
9. М. Г.	„ 54.00
10. С. Соколенко	„ 30.00
11. Ф. Дворовенко	„ 10.00
12. С. Максимович	„ 5.00
Разом	ДМ. 450.00

США

1. Полк. П. Смородський	дол. 100.00
2. Сот. В. Остапенко	„ 50.00
3. М. Беляйканич	„ 10.00
4. П. Біднов	„ 2.00
5 Полк Філоненко	„ 2.00
6. П. Сухомлин	„ 3.00
7. Ю. Івченко	„ 1.00
8. І. Полевий	„ 1.00
9. І. Білецький	„ 2.00
10. К. Данилевський	„ 2.00
11. М. Коска	„ 2.00
12. Л. Мороз	„ 5.00
13. В. Баклицький	„ 2.00
14. В. Ковальський	„ 2.00
15. М. Коломиєць	„ 1.00
16. Д. Горулько	„ 2.00
17. В. Лужний	„ 1.00
18. М. Сапіга	„ 5.00
19. Ю. Семігрій	„ 3.00
20. І. Зінченко	„ 1.00
21. М. Суржко	„ 1 00
Разом	дол. 198.00

Канада

1. М. Сахно	дол. 3.50
2. В. Шелест	„ 2.50
3. А. Горбацьо	„ 2.50
4. В. Мельник	„ 2.00
5. С. Пригода	„ 2.00
6. Б. Стрілковський	„ 5.00
7. С. Лантух	„ 10.00
Разом	дол. 25.50

Всім шановним жертводавцям виносимо найсердечнішу подяку і запрошуємо найширші круги громадянства підтримати реальним чином запляновану акцію мобілізації нашого фонду. Листи з інших країн будуть опубліковані в наступних числах нашого часопису.

Видавництво „НАСТУП"

Читайте в наступному числі нашого часопису: В. Надніпрянець: „Українські комуністи — вороги України".

Ціна: Німеччина — 0.30 пф., США і Канада — 0.10 ц., В. Брітанія і Австралія — 9 пенс.

Редаґує Колеґія.
Головний Редактор В. Наддніпрянець.
Видає видавнича спілка „НАСТУП".